

Det store spring i min tilværelse indtraf den vintermorgen 1971 ombord på "Hurtigruten", da jeg blev lagt i håndjern. Vi, dvs min kone og jeg samt vores lille datter på 3 år var på vej hjem til Danmark efter et års ophold i nordnorge, hvor jeg havde fungeret som distriktstandlæge i en lille by på nordkynhalvøen ved navn Mehamn. Vi havde været der oppe på denne gudsforladte plet ikke langt fra europas nordligste punkt Nordkap, og havde været glade for opholdet, men var også efterhånden færdige med kulden og sneen og den lange bælgmørke vinter. Derfor havde vi bestilt plads på "Hurtigruten" som er en damper, der besejler de nordnorske byer og bygder fra Trondheim til Vardø, til afrejse fra Mehamn den 22december.

Og så blev jeg lagt i håndjern! Hvad siger du så? En rædsom historie, som jeg senere vil komme nærmere ind på, men først vil jeg fortælle en anden historie. Den handler om mit alter ego. Min rejsefælle her i livet. Ham jeg ofte kommer tæt ind på, når jeg skal beskrive, hvad der virkelig betyder noget for mig. Hans navn er Oluf. Oluf fra jordnøddelejren. Et sted ikke langt fra Pedersker på Bornholm, hvor han bor sammen med sine venner.

Han skulle afsted til Mallorca en dag i marts måned, og havde længe gået og forberedt sig på sin rejse. I sin tid, da han var yngre, havde han været oppe i en lille bjergby på vestkysten af øen, og nu ønskede han at tage dertil igen for at besøge gamle venner. Han havde købt en billet til flyet dagen før, og var nu i gang med at pakke sine ting. Han ønskede at rejse meget let denne gang fordi han mente, at der så var så meget mindre at holde rede på i sin bagage, så at han fuldt ud kunne hellige sig rejsens mange indtryk.

Han samlede sine ting efter dagens klinik, og kørte afsted til hjemmet, hvor han skulle pakke sin taske til turen. Blandt andet havde han en lille neglesaks, som han opbevarede i bilen i en skuffe. Den tog han op af skuffen og lagde på bordet i bilen. Så tog han sine lette sko, som han normalt opbevarede i bilens bagagerum, sammen med to pakker snørebånd og en pakke AA batterier, som han ville bruge i sin lommelygte. Alt dette bar han ind i en lærredspose, han havde fået af sin revisor, når årsregnskabet var færdigt, og han skulle have noget at transportere ringbindene hjem i. -Han havde også en plasticpose med en pakke gauda ost som han ligeledes lagde i revisortasken.

Nu kommer så det spændende. For hvor lagde han den lille neglesaks? Bagefter, da han havde tømt posen, opdagede han, at han ikke kunne finde neglesaksen. Den var væk. Han ledte i øst og han ledte i vest, og blev efterhånden mere og mere irriteret over ikke at kunne finde den. Gentagne gange var han ude i bilen, som var en gammel folkevognsautocamper, og gennemrode skuffen, hvor neglesaksen i sin tid lå. Og på sofabordet, hvor han havde samlet alle sine små ting og sager. Opladere til mobiltelefon og I pad, lommelygte, briller i forskellige styrker, flybilletter, rejsekort til busturen ind til klinikken om morgenen og hans halve armbåndsur, hvor den ene rem var faldet af, fordi det var et billigt ur, han havde købt på færgen til tyskland. Alle disse ting blev gennemført gang på gang, så han til sidst blev helt ør i hovedet af ikke at kunne finde sin lille neglesaks, som han jo syntes, at han havde båret ind fra bilen sammen med de andre ting. Nå, men som aftenen skred frem, begyndte han at lede formålsløst i alle mulige gemmer, og til sidst ledte han uden megen forhåbning i sin kliniktaske, som slet ikke havde været åbnet på noget tidspunkt den eftermiddag. Og til sin store forbavselse fandt han nu en neglesaks i taskens yderlomme. Og i samme øjeblik hans hænder mærkede saksen, følte han en mægtig glæde over endelig at have fundet, hvad han søgte. Han løftede saksen op af taskens lomme, og så til sin forfærdelse, at det var en anden

neglesaks. Nemlig den neglesaks, der for ca et halvt år siden var blevet væk for ham, så han blev nød til at købe en ny, som var den, der nu var blevet væk. Men det var jo bedre end ingenting, tænkte han. Nu havde han i det mindste en neglesaks at tage med på sin rejse til Mallorca.

Flyet var en Boing 727 ejet af det norske luftfartsselskab Norwegian, og han havde den fornøjelse, at kunne booke ind via sin mobiltelefon, så han ikke behøvede at stå i kø i lufthavnen.

Med sin lette rygsæk fyldt med ekstra sokker og undertøj, et par adidas løbesko, tegneblokke og blyanter, samt akvarelfarver og diverse ledninger og sin I pad, drog han afsted til tandklinikken med bus -for første gang, idet han ikke ønskede at lade sin bil stå i lufthavnen til den dyre parkeringstakst. Rutinemæssigt behandlede han sine 5 formiddagspatienter og gik så over til stationen for at vente på toget til lufthavnen.

Landskabet fløj forbi hans øjne med våde forårsmarker og triste småbyer. Kun når han kørte gennem længere sydsjællandske skovstrækninger steg hans humør en smule. Toget var et behageligt intercitytog med ryglæn som kunne lænes tilbage, og han begyndte at slappe af ovenpå den energikrævende koncentration ved tandlæge arbejdet. Skråt overfor ham på den modsatte række sad en ældre mand og spiste en wienerbrødsbolle. Hans bevægelser idet han førte bollen op til munden var bemærkelsesværdigt langsomme. Nærmest i slow motion. Oluf så med stor interesse på denne person, som han, i samme øjeblik han kastede sin opmærksomhed på ham, på ingen tid overførte til sin egen situation og sit eget liv. Den gamle mands hænder var ganske stive med negle som havde en hård skorpe ved negleroden. Hans mund åbnede sig på samme måde som Olufs skilpadder, når de skulle have deres daglige foder. Oluf havde nemlig tre skilpadder i et akvarium, som han fodrede hver morgen, når lyset over glaspladen blev tændt. Og den gamle mand mindede Oluf om dette samtidig med at han følte, at han selv var denne ældre herre som sad der og havde besvær med at få wienerbrødsbollen op til sit ansigt og sin mund. Oluf så ud ad vinduet, hvor virkeligheden fløj afsted med 100 kms fart og tænkte: Snart er det min tur. Snart sidder jeg også og har mas med at få maden op til munden. Snart er også jeg 180 år og halvdød og på hospice nede i sydlolland og bliver kørt i en rullestol ud til havet af en behjerttet mand, som ser det som sin opgave, at være lidt for de døende, når han da ikke lige er i gang med at færdiggøre sin kutter, som ligger i havnen og venter på, at han skal tage den i besiddelse og sejle ud på de store verdenshave ligesom Troels Kløbedal og alle de andre. Efterladende mig. Tænkte Oluf.

Men snart var toget i Næstved og nye togrejsende kom ind. Oluf havde med vilje lagt sin frakke og taske på sædet ved siden af sig for ikke at skulle blive belemret med en medpassager. Der var tydeligvis ikke siddepladser nok i toget til de nyankomne, så noget mod sin vilje anbragte han taske og frakke oppe på bagagehylden for, som han tænkte, at udvise lidt samfundssind. Der kom adskillige kutteklædte kvinder forbi hans plads uden at værdige det tomme sæde et blik, hvilket han i høj grad påskønnede, da en nydelig ynger dame med stramme bukser og et venligt smil standsede op og forsigtigt spurgte om hun måtte sidde der. Oluf smilte tilbage og lagde sin attitude i de venligste folder og sagde, at det måtte hun da gerne. Damen eller Pigen, som Oluf havde svært ved at placere som sådan, satte sig ned og fremdrog straks sin mobiltelefon og sin I pad, som hun efter at have fumlet lidt under hans sæde fik tilsat strøm fra en oplader, som havde stik ind i en kontakt der. -Ja, de bruger strøm, de tingester, sagde Oluf, for ligesom at bryde isen og få gang i en samtale. Pigen smilte til ham og svarede høfligt, at de jo ikke var helt af nyeste dato, og derfor ikke holdt strøm ret længe. Oluf så straks, at I paden var samme model som hans egen, og fortalte, at hans heller

ikke var den sidste nye model. Pigen viste ham bagsiden af sin I pad, som man kunne se, var slidt og skrammet, og fortalte i samme åndedrag, at hun havde haft den med på Galapagosøerne, hvilket Oluf ikke kunne besvare på anden måde, end ved at fortælle, at sin I pad havde han købt af sin søn for 1000 kroner. -Det var sørme billigt, sagde pigen, og da hun lidt efter lukkede op for sin I pad og fandt et spil, idet hun sagde, at hun bare ville spille lidt, sådan undskyldende, var samtalen forbi.

Toget bumlede ind på Hovedbanegården og Oluf skulle tisse. Der var 20 min til toget ud mod lufthavnen skulle afgang, så det mente Oluf nok han kunne nå. Men han havde ingen mønter, som man jo skal have, nemlig en femkrone, for at kunne tisse på hovedbanegården, og der var gode råd dyre. Dog kom automaten ved indgangen til toiletterne ham til hjælp, idet den tog kreditcard, og nu kunne han hurtigt lette sig og vende tilbage til perronen, hvor afgang til lufthavnen var lidt forsinket på grund af flygtningesituationen, som der blev råbt i højtaleren.

Folk med trollys på vej ud i verden stimlede sammen i den snævre kupe, et pænt ægtepar med trimmede frisurer og moderne påklædning sad overfor Oluf uden at det kom til nogen form for kontakt. Men Oluf var også bare ligeglad. Han kendte rumlen fra klinikken med alle disse mennesker som dagligt passerede forbi hans blik, uden på nogen måde at efterlade andet indtryk end total tomhed.

Der var to muligheder for adgang til terminalerne. En direkte smutvej som der stod, og så den til lufthavnen som alle tog. Denne valgte Oluf også, og indså da han var kommet op ad rulletrappen, at det skulle han ikke have gjort, for nu måtte han vandre adskillige hundrede meter tilbage for at komme til den terminal, han skulle rejse fra. Der skulle han så checke ind elektronisk med en kode, han havde fået sendende af luftfarts selskabet på sin telefon. Apparatet var en stor kasse som var omgivet af andre rejsende der alle forsøgte at få den til at virke, men den ville ikke modtage koden til indscanning, så man valgte at taste flynummer og navn ind i stedet for. Det syntes Oluf var for dårligt. Når man nu havde fået en kode, hvorfor skulle man så taste ind på den gammeldags maner? Han anbragte sin mobiltelefon med koden op ad i det lille rum som var beregnet til den, og ventede. Men intet skete. Han tog mobiltelefonen ud og lagde den ind igen. Stadig ingen reaktion fra den forbandede maskine, tænkte Oluf og hidsede sig op. De omkringstående passagerer trak sig lidt tilbage, da han gav sig til at råbe: - Hvad er det for noget lort! Moderne systemer, som ikke virker og som skal gøre det hele nemmere, men som bare gør det sværere, sagde han henvendt til en ældre dame, som stod ved siden af ham. - Jeg kender det fra klinikken. Det er det samme der med de nye computere, som altid går i stå. - Damen rystede på hovedet af ham og gik. Så prøvede han igen, og nu brød et dybtviolet lys frem og kastede sine stråler ned på hans telefon og koden med de skrøbelige tegn, og vupti så kom bordingkortet ud. -Jubi, skreg han, og opdagede i det samme, at han minsanten også havde fået vinduesplads!

Kontrolløren rakte ud efter det tynde papir, automaten havde spyttet ud til ham, og han lod det ske, som skulle ske og gik ind i sektor 1A hvor alt tøjet blev fjernet fra kroppen af ham og en detektor begærligt lyste igennem hans hule krop med alle organerne, ledningerne og rørene, som på smukkeste vis blev afbildet til stor moro for det optrædende personale. I hans taske fandt man en schweitzerkniv, som blev målt til ikke at overskride de tilladte 6 cm, og da en umiskendelig lugt af prut med eet bredte sig i hele området, slap han igennem uden yderligere antastning, idet de mange politibetjente, herrer som damer havde travlt med at vifte sig om næsen og udstøde mishagslyde. -Det var nok en med meget dårlig mave, der lige kom forbi, sagde han til en køn kvindelig kontrollør, som grinende nikkede mens hun holdt sig

for næsen med begge hænder. - Men inde i den store sal ventede paradiset have og her var duften en ganske anden. Oluf ilede med hastige skridt hen imod en opstilling af flasker og spraybeholdere betjent af to dukkelignende kvinder i hvidt og sort tøj. Kvinderne fortsatte deres indbyrdes private samtale, og havde derfor intet imod, at Oluf benyttede sig af spraybeholderne og for at fjerne den fæle lugt af prut gennemfugtede alt sit overtøj med Boss antiperspirations parfume for men. Nu duftede Oluf godt igen og kunne helt hellige sig den såkaldt toldfrie zones mange herligheder.

Det blev, efter alt var vejret og fundet for let, da Oluf hverken ryger eller drikker, ihvertfald sådan som han ser sig selv lige nu, så blev det til en flaske vand, af hvilken man kunne få to for 18 og een for 10 kr, og han valgte een, da to ville være for meget at bære rundt på undervejs ud til gaten.

Men sulten var han jo, det kære menneske, og han havde da også tænkt på, at situationen måtte opstå, hvor han skulle have noget at spise. Derfor havde han om morgenen tidligt inden han tog afsted fra sine to skilpadder, smurt sig selv to amagermadder med gaudaoste skiver ind imellem rugbrødet og det gode verdensmesterbrød fra Lidl. Dertil havde han i en plasticpose anbragt en tomat og en halv agurk sammen med papirservietter. Samt et æble og en appelain. Alt dette tog han nu frem undervejs ud til gate 20, hvor der var arrangeret en sofaopstilling rundt om et ovalt bord. Og der satte han sig ved siden af en herre, som sad med sin opslåede computer og så megt alvorlig ud. Da herren blev opmærksom på hans forehavende, og på trods af Olufs venlige smilen, så ud somom han blev forstyrret og hurtigt rejste sig op og gik, så tog Oluf det ikke tungt, men tænkte, at så havde han jo hele området for sig selv.

Ude ved gaten sad der en masse mennesker og ventede på at blive kaldt ud til flyet. Oluf skulle nu tisse igen og forsøgte at komme ud på toilettet, men blev bremset af en mand i en slags uniform. Oluf spurgte, hvad der var i vejen, og manden svarede, at han passede på, at den pågældende som nu var på toilettet ikke stak af, når han kom ud. Oluf spurgte ikke mere, endskønt han havde meget lyst til at vide, hvad der foregik. - Var det en fangetransport eller lignende? Men han spurgte ikke, af frygt for at blive indvolveret i noget, han ikke kunne overskue. Da "fangen" kom ud, gik Olaf ind og tisede. Da han var færdig kunne han gå direkte hen og skanne sit boardingpas ind, så lågen åbnede, og han kunne gå ud til flyet. I køen stod der flere unge mænd med lilla hatte på hovedet, og nogle af dem havde mørke solbriller på, og de var alle meget højkrøstede. Olaf tænkte i sit stille sind og håbede, at han ikke skulle sidde i nærheden af disse fjollede idioter, som han med et splitseconds varsel dømte dem til at være. Og så skete det hverken værre eller bedre, end at han blev, godtnok på en vinduesplads, men alligevel, anbragt på samme række sæder som disse idioter. Som skvadrede op om alt muligt ligegyldigt vrøvl ustandseligt og hele tiden. Nå, men vi må jo opføre os ordentligt, tænkte Oluf, og da der var begyndt at falde ro over gemytterne i kabinen, spurgte han sin sidemand, som var een af dem med lilla hatte, om hvad der foregik, og om de skulle til mallorca for at deltage i en roturnering. Vi spiller i B 93, svarede hans sidemand. - Så skal I måske spille mod FC Barcelona? Spurgte Oluf måske lidt naivt, men alligevel ikke så tosset. For sidemanden rettede sig op, og svarede, at det var godtnok ikke dem, de skulle spille mod, men et lokalt mallorcinsk hold, som de var lidt usikre på om de kunne matche. For som han replicerede, så var det enten Old boys de spillede mod, og så var taclingerne og teknikken svær at hamle op med, eller også var det nogle unge drenge, som bare løb hurtigt, og derfor også var en udfordring. Så det var svært at sige hvordan det ville gå. - Men turen til Mallorca er vel i sig selv god nok, ikke? Spurgte Olaf. Jo, tak, svarede fyren

på hans side. - Mød os i morgen aften efter kampen, så vil du se! Og således var selskabet beredt til flyveturen ned over Europa.

Der var snævert i kabinen, men når Olaf kiggede ud af det lille ovale vindue, virkede det ikke så klaustrofobisk endda. Nede foran flyet kørte en mand rundt med en mægtig lang tingest, som Olaf tænkte, nok skulle bruges til at holde slangen, som bragte brændstoffet ind i det store flys vinger. Olaf tænkte, at det var fantastisk, hvor langt man kan flyve på en så begrænset mængde energi. Det måtte være en meget potent vædske, der om lidt lå imde i de slanke, flade planer.

Ud på startbanen og stå og gasse lidt op for at prøve om begge turbiner lød rigtigt og alle instrumenterne i cockpittet gav deres signal til afgang. Oluf elskede at flyve. Denne fornemmelse af fuldstændig overgivelse til kræfter helt udenfor hans kontrol bekom ham godt. Han lænede sig tilbage i sædet og fulgte med efterhånden som farten steg og accelerationen pressede ham lempeligt tilbage. Så skete det. Dette magiske, når flyet slap forbindelsen med overfladen og blev rumbåren. Han følte han på stedet var blevet et rumvæsen, nu da han ikke længere havde kontakt med jorden. Og jorden som planeten jorden. Han stirrede ud i skyerne, som snart forsvandt og blotlagde den nydeligste blå himmel, som blev mere og mere mørkeblå, efterhånden som de steg op i atmosfæren. Heroppe var det som rummet blev mærkbart som noget virkeligt eksisterende. Som det, vi alle befinder os i. I universet, tænkte Olaf og følte det reverenter talt helt bogstaveligt.

B 93 ved siden af ham var allerede i gang med at dyrke nogle unge damer på sæderne ved siden af. De ville have dem med i byen allerede i aften når de landede. Og Stewardesserne kom med deres vogne med alskens ragelse og glimmerstads. Og kaffe som Oluf dog på trods af sin opstemte, næsten religiøse følelse alligevel gerne ville tage del i.

Bjerge og dale, skove og bygninger, vandløb og motorveje nu og da afbrudt af skyformationer, de fløj ind og ud af med turbulens som kildede i maven. Ja det var minsanten mageløst! Og så lige pludselig drejede flyet ud over vandet og væk fra den franske kyst og derude lå i disen den store ø og ventede. Olaf stirrede ud af vinduet og følte en glædelig smerte da han opdagede, at han endnu længere væk som en smal mørk stribe, lige netop kunne skimte Ibiza, som han havde besjlet med sin egen sejlbåd for mange herrens år siden. Smerten var ligesom sorg og glæde i et mix. Som endelig at komme tilbage, og så alligevel indse at alt er væk og tiden gået for stedse.

Da Oluf sad og ventede på at blive kaldt ud, fik han øje på en mærkværdig person med en lille fiks hestehale omme i nakken og ellers ikke meget hård på hovedet. Et lidt fedtet ansigt og en nærmest pæreformet krop. Han skænkede ham i og for sig ikke en tanke. Registrerede ham blot, som een der skilte sig ud fra alle de andre almindelige rejsende, men da flyet var landet og Fodboldholdet, nu endnu mere højtrødede på grund af de mange gin og tonic, de havde indtaget under turen, var forsvundet forude, dukkede denne person med hestehalen op lige ved siden af ham og gav sig til at tiltale ham med en ordstrøm vedrørende udgangsveje i lufthavnen, busholdepladser og meget hurtigt om sig selv. Oluf var usikker på hvorledes han skulle komme videre til sit hostel, og da manden så ud til at vide besked om forholdene i Palma, hængte han sig på og de fulgtes ad ud af flyet. -Det er en meget lang vandretur, vi skal ud på, sagde manden. -Vi skal helt ned i den anden ende af terminalen, for det hele er bygget om. Olaf fulgte troskyldigt med, og mumlede noget om, ikke at kunne kende lufthavnen fra sidste gang, han havde været der. Manden overhørte ham og blev ved med at fortælle, at de bare skulle lige ud et godt stykke endnu. Og så fortalte han om sit liv, som var

begyndt påny her i Palma for to måneder siden, hvor han var flyttet til efter et nervesammenbrud, som havde holdt ham til sengs i et halvt år og forøget hans vægt med mere end 50 kilo. Manden var begyndt at svede, og talte ustandseligt om, at de snart ville nå udgangen og finde bussen. Da de kom udenfor, pegede han på holdepladsen og bad om de kunne standse op, så han kunne ryge sig en cigaret. Svedende, snakkende mens han pulsed på sin cigaret med vilde øjne, der for hid og did, stod han der i selskab med Oluf, som mest af alt følte, at han var ved at glide ind i en atmosfære af armod og negativitet, som han ikke kunne undslippe. Da manden havde røget færdig, og de var kommet ombord i bussen, som skulle bringe dem ind til byen, kunne Olaf mærke, at han begyndte at blive bange for, om han nogensinde skulle slippe af med dette menneske.

-Jeg har købt en lejlighed her lidt uden for byen. Kun eet værelse, og så får jeg besøg fra Danmark en gang imellem, og så må gæsterne sove på gulvet, og hver dag går jeg en tur på 2 timer for at få min vægt ned. Olaf frygtede, at han skulle inviteres med til lejligheden, men ved det næste stoppested stod manden af, og efterlod Olaf lige så alene som før. Og lettet. Nu var han på fritur. I bussen sad han og nød musikken som strømmede ud fra højttalere oppe hos chaufføren, som nærmest i takt til rytmerne styre det tunge køretøj med høj fart ad hovedvejen ind mod byen. Lysene blev flere og flere med butikker og værksteder som trængte sig på. Det var bælgmørkt og nattestemningen sank ned over Olaf, som begyndte at vågne op af sin drøm om at slippe væk fra det hele. Denne drøm som martrede ham altid når han havde kitlen på og var i gang med sine daglige gøremål. Nu kom lyde og dufte og støj og mennesker i bussen frem som virkelighed, og han svømmede hen i salig glæde over at være til. Han havde en ide om at spise lidt aftensmad på en restaurant, han kendte inde i byen, og da bussen standsede på den store Plaza de España, og han hoppede ud, var han midt i mylderet af en storby og blev ganske overrumplet og også lidt træt. For hvordan skulle han nu finde restauranten? Men Olaf er ikke så dum. Han medbringer sin mobiltelefon med gps og net og kan nu navigere rundt i en hvilken som helst storby, det skal være. Den lille pil viser ham vej hen forbi Burger King og ned ad en sidegade og atter en lille smøge og så er han der, udfør den store restaurant med tyrefægterbillederne på væggene, og de gamle tjenere som styrter rundt til gæsterne. Olaf lukker op og kigger ind, men bliver så enig med sig selv om, at han hellere vil udsætte spisebesøget til en anden dag og blot snuppe en kaffelatte i Burger King, før han skal med bus nr 3 ud langs kysten til sit hostel.

Så kører han igen med kaffen skvulpende i hånden i et papbæger, og hidsig musik som blander sig med dieselmotorens højlydte brummen og hvinen, når chaufføren skifter gear. Og denne chauffør, en ganske ung afrikaner kører om muligt endnu vildere en ham fra lufthavnen. Og Olaf nyder det. Han er hjemme blandt menneskene. Ude af sin rolle og i gang med, hvad Salig Hans Jørgen Nielsen kaldte attituderelativisme. At være passager i en bus på vej ud langs bugten med en vild afrikaner bag rattet og i fuld harmoni med sig selv som sådan. Kørte han afsted. Fra stoppested til stoppested 28 gange, inden fyren der kørte, råbte til ham, at nu skulle han af, for nu var de der.

Mens han gik rundt og ledte efter sin restaurant inde i byen ringede hans telefon. Det var husværten på hostalet, som spurgte, hvornår han ankom. Så ville han vente på Olaf og lukke ham ind. Og da Oluf nåede de få meter fra busstoppestedet og hen til sit Hostel Mimosa, stod der en nydelig lille rundmavet mand med velfriseret hår og runde hornbriller og tog imod ham i døren.

Det var en mindre bygning i 2 etager beliggende i et villakvarter ikke langt fra stranden. Nabohusene havde hække af burgainvilla og kaprifolier, som sendte berusende dufte ind i

Olafs næse, mens han hilste på husværten. Der var ganske stille rundt om huset og lige så stille i hallen, hvor han blev ført ind. Væggene var beklædt med træpaneler, som udsendte en svag duft af ceder og der hang håndmalede billeder med landlige motiver fra øen. Store læderbeklædte møbler stod og bød sig til, og da værten satte sig bag et tungt skrivebord og pegede på en af sofaerne, lod Oluf sig dumpe ned i dens dyb.

-Deres pas! Udbrød manden brysk. Oluf rettede sig op med et sæt. Han blev altid utilpas, når nogen talte til ham i en bydende tone.

Han rodede rundt i sin rejsetaske, indtil han fandt passet, som han lagde op foran Hostelejeren, som tog det og straks anbragte det i en scanner for at tage en kopi.

-Vil De have betaling for mit ophold med det samme? - spurgte Olaf.

-Meget gerne. Oluf fremdrog det aftalte beløb og gav manden pengene.

-Jeg har valgt et værelse til dig. Hvis du vil komme med? Manden rejste sig og pegede ud i en tilstødende hall. Værelset lå med udsigt til en lille gårdhave og dør til hallen. Der var to senge, en slags garderobeskab og en dør ind til et badeværelse med et stort badekar, håndvask og toilet. Manden rakte Olaf et sæt nøgler og forklarede, at den ene nøgle var til værelset og den anden til Hoveddøren. - Så kan du komme og gå som du vil. Morgenmaden serverer vi fra kl. 9. Først nu lagde Oluf mærke til en buldrende pejs lidt længere fremme i lokalet. -Ja, du kan bare slå dig ned. Og vi har masser af bøger, som tidligere gæster har efterladt til fri afbenyttelse. Olaf tænkte mest på om han kunne morgenbade, som han plejede, og spurgte om der var langt til stranden. - 5 minutters gang. Lige ned ad vejen, og så til højre, så er du der! Det var en besked, der huede Olaf. Straks han havde lagt sine ting i værelset, var han på vej ud igen. Ned til havet. Ned til Middelhavet, som han elskede. Han fandt en smal trappe, som førte ned mellem mørklagte huse, og snart kunne han høre brændingen slå mod klipperne. Han havde taget sin lommelygte med og lyste foran sig. Der var en del tang, som var skyllet op, og som han måtte forcere, men endelig stod han foran sin rejses mål, der dog i den tilstand det var i nærmest måtte karakteriseres som sump. Han var dybt skuffet, og håbede på, at næste morgen ville bringe en bedre strand for dagen. Da han kom tilbage til sit værelse, tændte han for sin lille rejseradio og til tonerne fra de sidste lokale slagere døsede han hen i det velduftende nyvaskede sengetøj, inden han trykkede på knappen og faldt i søvn.

Den næste morgen skinnede solen varmt ind gennem hans vindue. Klokkeren var kun halv otte, men nu skulle han op! Han sprang ud af sengen. Gjorde sit normale morgentoilette, og greb sin grønne letvægtsryksæk, som han fyldte op med et af værelsets håndklæder plus et lille, han selv havde medbragt fra Danmark, samt de orange badebukser han i sin tid havde købt i Indien, da han var på besøg i Rasnejsh asram i Poona sammen med sin familie. Der var helt stille i hallen, da han trådte ud og låste sin dør. Ingen var endnu oppe, og han nød at være helt alene. Han åbnede forsigtigt døren ud til gaden, der lå badet i det klare morgensollys, og trådte ud. Luften var mættet med blomsterduft iblandet denne særlige duft af spansk husholdning. Sæben havde en anden duft i Spanien, tænkte han. Ligesom cigaretterne og cognacen! Han spankulerede med raske skridt ned ad sidegaden, som førte til stranden, og idet han passerede gydens trappetrin hørte han bølgerens lyde mod stensætningen. Han blev højstemt og glad, da han nåede helt ned til havet, der nu ikke længere lignede en sump, men var en pæn lille strand med sand og mørkeblåt vand. I en fart fik han tøjet af kroppen, og da der ingen mennesker var at se, lagde han det altsammen på stensætningen ved siden af to små joller, som stod lænet op ad den, og gik splitternøgen ud i vandet henover strandens bløde sand. Vandet var slet ikke koldt her, tænkte han, som derhjemme på Lolland, hvor han hver morgen vinterbadede i vand med en temperatur på omkring 4 grader. Han sank med

ryggen først helt ned i det modtagelige element, og mærkede en rislen gennem hele sin krop af glæde. Hovedet kom under til sidst, og så svømmede han. Uden tanke på om snart at skulle op igen, som var hvad der øjeblikkeligt meldte sig, når han badede i Danmark om vinteren. Og solen sendte sine stråler hen over vandoverfladen, der modtog dem i en glitrende dans i bølgerne og sendte dem op i hans ansigt og blændede ham i sekunder helt. Da han havde taget en række svømmetag ud mod havet, vendte han om og kravlede lidt efter op på stranden, hvor han rejste sig op og råbte så højt han turde et dyrisk skrig af begejstring over sit held. Han løb et par skridt frem og tilbage på den smalle strand forbi tangbunkerne, og hoppede så op og ned flere gange, mens han svingede med armene. Så tog han sit håndklæde og masserede sit hår og sin hovedbund, hvorefter han tørrede sig grundigt over hele kroppen. Han satte sig på stenkanten ved jollerne og begyndte at tage sit tøj på igen. Da han var nået til fødderne, tørrede han dem grundigt især mellem tæerne, som han havde lært, at man skulle for ikke at få svamp, og tog sine hvide sokker fra klinikke på. Så tog han sine addidas løbesko, og idet han løftede den første op skete der et mirakel. Hans lille neglesaks, som han havde brugt flere timer på at lede efter derhjemme da han var ved at pakke, og havde båret sine ting ind fra bilen, og som han aldrig havde fundet, selvom han tænkte sig om igen og igen, og tilsidst var overbevist om, at seniliteten var indtrådt, den faldt nu ud af skoen og dalede lige ned i sandet foran hans fødder! Han havde åbenbart gået oppe fra værelset, hvor han skiftede til de lette sko, og ned til stranden med neglesaksen i skoen uden at kunne mærke det. Han lænede sig tilbage, og var målløs. Han tænkte: -Det må jeg kunne skrive en historie om: -Historien om den lille neglesaks forsvinden og genkomst!

Lettere euforisk vandrede han tilbage op ad bakken til Mimosa, hvor en velforsynet morgenbuffet stod og ventede. Værten og hans søster var i gang med at servere for to andre gæster. Der duftede lifligt af morgenbrød og pejseild og Olaf fandt sig et bord ved vinduet med udsigt ned over havnen. Her kunne han sidde i solen, som strømmede ind og oplyste den hvide dug med tallerkner, kniv og kaffekop. Ovre bag ham ved en skænk stod maden nydeligt arrangeret med små bægre syltetøj og smør, der var skiver af ost og pølse og yougurt med forskellig smag. Der var mysli og cornflakes og store skiver landbrød lige til at riste i en ovn, som stod på et lavt skab ved siden af skænken. Værtens søster, en glad smilende pige i fyrrerne med langt sort hår og fyldige læber kom hen til hans bord og spurgte om han ønskede kaffe. -Kaffe latte, hvis det er muligt, svarede Olaf, og lidt efter kom hun tilbage og stillede en rygende varm kop latte på bordet, idet hun sagde: Har du sovet godt? Det er jo et vidunderligt vejr. Min bror fortalte mig, at du skulle bade her til morgen. Fandt du stranden? Olaf så op på pigen, og måtte indrømme, at han ikke var helt tilfreds med den lille strand. Han spurgte, om det var den eneste der i nærheden. Pigen fortalte ham så, at hvis han havde valgt den første gyde, som førte mod kysten, så var han gået til venstre for tidligt. Lidt længere fremme en halvtreds meter var nedgangen til den rigtig strand med et bredt stykke hvidt sand og god plads til at boltre sig for en vandhund som ham. Hun grinte, og Oluf følte sig varm indeni over hendes venlighed. Han lovede hende, at næste gang han skulle bade, ville han gå det stykke længere og komme ned på "hendes" strand. Så forlod hun ham og lod ham indtage sit morgenmåltid i fred.

For mange år siden var Olaf taget til Øen og havde mødt et miljø og nogle mennesker, som boede i en afsides beliggende landsby højt oppe i bjergene på øens vestside. Det havde haft en dyb indflydelse på hans videre færd her i verden, og nu næsten 25 år senere, var han fast besluttet på, at ville drage derop igen. Han sad mens han spiste sin morgenmad og drak sin kaffe og studerede sin I pad for at finde ud af, hvorledes han skulle komme derop. Bussen

som kørte mod byen afgik om en time, og fra Plaza de Espagna var en anden bus parat til at tage ham videre. Han pakkede sin lette rygsæk med sit tegne og akvarelgrej og lagde det ned sammen med sin schweitzerkniv, en flaske med vand og en appelsin, han havde medbragt hjemmefra, samt et tykt håndklæde fra hostellet. Da han var færdig, låste han sig ud af sit værelse, vandrede i ro og mag ned til busstoppestedet og gav sig til at vente. Der kom flere andre, som også skulle med bussen, og een af dem afprøvede han sit spanske på ved at spørge om bussen snart kom. -Si, a un minute, blev der svaret, og han følte sig straks mere hjemme nu da han havde kommunikeret med de lokale!

Busturen ind til byen var een lang meditation. Hans blik fløj fra sted til sted langs de forbipasserende husgavle med de skiftende farver og de mange mennesker, som hver især repræsenterede en verden, som han i ultrakorte glimt nåede at opfange og absorbere, i den tilstand af åben modtagelighed han befandt sig. Og det mærkeligste var, at hans opmærksomhed på de mennesker, han så, virkede som om de i det øjeblik, han så dem, blev levende på en ny måde. Især ved et stoppested hvor bussen holdt lidt længere, og hvor der sad en gammel mand på en bænk og mimrede med munden, som om han talte med sig selv i tankerne. Der skete der det, at manden på stedet vågnede op og fik liv i øjnene og så sig omkring, som om han pludselig steg op af sin døs og blev tilstede i verden, i selv samme øjeblik som Olaf blev indfanget af hans væsen. Olaf følte, at dette at være blevet vækket i begejstringsrusen over livets mangfoldighed også bragte vågenhed til hans omverden. Det var ganske mageløst og helt ufatteligt, men alligevel dybt forståeligt, når man påtænker, hvor totalt forbundet alt i denne verden er, tænkte han, mens bussen kørte og kørte og kørte indtil den endelig stoppede og han stod af og gik ned ad trappen til metroen, hvor der var et stort supermarked med brød og tomater og yougurt, som han købte til at tage med på rejsen op i bjergene.

Det varede lidt inden bussen kom, og han satte sig på en bænk og gav sig til at betragte de andre, som skulle med den samme bus som han. Der var en del ældre mennesker, som alle så ud til at skulle op og vandre, idet de medbragte stave til at holde i mens de gik. Snart dukkede bussen op og Olaf fik en vinduesplads ved siden af en ældre dame af den fåmælte type, og så startede turen. De første par kilometer gik gennem byens forstæder med boligkarreer og ind imellem et supermarked. Længere ude tyndede det ud og de begyndte at køre gennem grønne marker spredt bevokset med mandeltræer, hvoraf nogle stadig stod i blomst. Nede mellem træerne var de gule ranunkler på spil og satte kontrast og kulør til sceneriet. Olaf sugede landskabet til sig og pressede næsen flad mod ruden for at skimte de blå bjerge forude. Det begyndte langsomt at gå opad. Området blev mere kuperet, og en slugt viste sig forude, som vejen førte ind i. Høje fjeldsider kom nærmere og bussen begyndte langsomt sin klatretur ad den snoede vej. Vegetationen på klipperne var nu forrevne buske og små forkrøblede træer. Og de steg og steg ad hårnålesving indtil de havde nået et lille pas og kørte om på vestsiden, hvor havet tonede frem i ren azur. De gjorde holdt i en by med en kirke med spir i midten omgivet af småhuse bygget af stedets materialer, groft tilhuggede gule sten. Her kom nye rejsende til. Skolebørn med deres lærer og endnu en vandringsmand med bredskygget hat og rygsæk med liggeunderlaget tæt rullet sammen øverst. Den næste etape af turen var faretruende. Bussen snoede sig af de serpentineslyngede grusveje langs med kløfter, som rakte flere hundrede meter ned i dybet mod havet, hvor brændingen stod ind med hvide skumsprøjt. Og nu og da hørtes et hvin fra børnene, når det så ud til, at nu styrtede de ned. Og så skete det. De drejede et kraftigt sving til venstre, og på deres højre side lå et bjerg midt i en dal omgivet af stejle fjeldsider til tre sider og åbent ud mod havet til den fjerde. Synet var "breath taking" som englænderne siger, og det var lige ved at Olaf

kneb en tåre! Øverst på centerbjerget lå kirken. En uanseelig lille bygning med et firkantet tårn. Og op ad bjerget krøb huse i okker og guld som lyste i de kraftige solstråler. Planter i alle afskygninger af grønt omkransede husene, og hvor der var plads, voksede årtusind gamle krogede oliventræer. Bussen kørte op på et lille torv, og chaufføren råbte, at nu var de der, og alle steg ud i den friske, duftende morgen, hvor brænderøgen slog een i møde fra husenes skorstene, og hvor Olaf stod, da bussen kørte væk og passagererne spredte sig, helt alene og helt til stede. Han checkede lige, hvornår bussen havde sin sidste afgang den dag, for han ville tilbage til Mimosa samme aften, og begav sig så ad vejen, som løb langs kysten dybt nede. Han skridtede rask afsted. Det var en vidunderlig morgen. Mild og forårsagtig, og han hørte de tusinde trækfugle som sang og pippede i de nyudsprungne mimosebuske, som dannede hegnet langs med vejen han gik på.

Oppe ad bjergsiden på hans højre side lå et stort regelmæssigt formet hus i en frodig have, og ved indgangen til haven stod der et menneske. En mand i tresserne med grå habit, hvidt hår og skarptsløbne brilleglas. Han stirrede på Olaf, som han der kom gående. -Hvem er du? spurgte manden Olaf. Olaf standsede op og svarede: - Jeg er Olaf fløjtespiller fra Jordnøddelejren i Pedersker på Bornholm. Samtalen foregik på engelsk, så Olaf havde ikke svært ved at følge med. Manden sagde: - Jeg er Robert Graves søn. Jeg bor her i hans hus sammen med min kone. Vi passer på min fars ting, så de ikke bliver ødelagt. Olaf blev opmærksom. Han havde, da han for mange år siden var i den lille by og boede i et hus ude på en klippespids ved kysten, en mørk stjernebestrøet nat på vej hjem ad den selvsamme vej han nu gik på, mødt den store forfatter uden at vide hvem det var. Robert Graves havde den gang, idet han gik op på siden af ham, spurgt (lige som sønnen nu gjorde) -Hvem er du? Og den gang havde han svaret: Jeg er bare en dansk tandlæge, som har lejet la vigna pequena de marcos colon ude på spidsen af klippen, og jeg er på vej hjem. -Og hvem er så du, havde Olaf spurgt, og så havde Robert Graves svaret: jeg er Robert Graves. Og den gang sagde navnet ham ikke noget. Nok havde han engang læst "Jeg Claudius" men forbandt det ikke med denne høje gamle mand, som tiltalte ham der midt om natten. Historien blev længere. Meget længere. Han blev inviteret til at spise middag sammen med Robert og hans kone den næste aften, og der udspandt sig et venskab, som i høj grad var med til at føre ham ind i den lille bys kredse af aktive kunstnere. Malere, forfattere og musikere. Nu stod så Roberts søn der på vejen og tiltalte ham, og han følte et øjeblik, at tiden stod stille, og at han nu var hvor han altid havde været og altid ville blive.

Roberts søn fik historien fortalt af Olaf, og spidsede straks øre. - Ja, min far var på den tid, du lærte ham at kende, stadig frisk og ved sine fulde fem. Desværre gik det i årene derefter gradvist ned ad bakke med ham. Han havde jo deltaget i den første verdenskrig, og havde fået sin venstre lunge beskadiget af en granatsplint. Han var faktisk døden nær, da de havde fået ham anbragt på et lazaret i Frankrig, men mirakuløst kom han sig, dog uden nogensinde helt at overvinde skaderne han fik den gang. Det brød op igen på hans gamle dage, og til sidst begyndte han også at miste sin hukommelse, og det er jo ikke så godt for en digter, vel? Den ældre herre smilte blidt, og hans kone tilføjede: Vi måtte passe ham den sidste tid, hvor det blev rigtigt slemt og han begyndte at tale i vildelse. Men han var en stor mand, det var han jo, sagde hun og så op på Olaf med oprigtig glæde. De trykkede Olaf i hånden begge to og tilbød, at han kunne gå rundt oppe i huset og se Roberts arbejdsværelse og hans bibliotek. - Det vil jeg meget gerne, svarede Olaf, og snart havde han det store hus med alle tingene helt for sig selv. Det var meget mærkeligt, at gå rundt i de stuer han kendte så godt. Og Roberts helt private rum, hvor han sad og skrev, gjorde især stort indtryk på Olaf. Der på bordet stod den gamle Olivetti skrivemaskine, og ved siden af lå et stykke papir hvorpå der stod: There is not much money in poetry, but there is for sure not much poetry in money either! Olaf smilte,

da han læste det. Det var Robert på en prik, tænkte han. En gammel sarkastisk satan, som han en gang havde mødt, og som havde været med til at forme hans rute her i verden. Da han kom ud fra huset, fortalte han sønnen, hvorledes han havde genkendt det gamle kinesiske skab med alle skufferne, som Robert havde vist ham, og hvor han havde trukket en lille skuffe ud og taget en pose med tørrede svampe frem og vist Olaf dem, fordi Olaf, der på den tid var meget optaget af Jiddu Krishnamurti, havde spurgt ham, hvad han syntes om den Indiske profet, og Robert da havde svaret ham: Jeg foretrækker til hver en tid en kop the brygget på meskalin fremfor denne erklærede verdensfrelser med sit hellige åsyn og sine verbale tirader !

-Jeg ved, at min far også prøvede LSD ligesom Huxley gjorde, men at han ikke fik ret meget ud af det. Ja, det var jo vilde mennesker på en måde de forfattere den gang. En svunden tid. Men vi har deres ord, og de er smukke. De to ældre mennesker så op på Olaf, og kvinden rakte ham en lille bog. - Den skal du have til minde om Robert, som nu ligger oppe på kirkegården under en simpel sten, som vi fik lavet på opfordring af ham, og hvorpå hans kones navn også står. De ligger der sammen på det sted, de selv valgte. Midt i kraftfeltet. I centerlinien over den store parabol som peger direkte mod Andromeda Galaksen. Men det ved du jo alt om, ikke? Olaf nikkede alvorligt, og tog imod bogen, der indeholdt håndskrevne digte og små skitser. Så gav han de to mennesker hånden og begav sig videre ud ad vejen.

Havet lå som en dybblå stribe under den lyse himmel flankeret af pinjer, store Holmsegetræer og et væld af oliven som stod på terrasser, der hvor fårene græssede. Olaf kendte hvert et kig ned gennem bevoksningen, og efter at have vandret et kvarters tid, kom han til det sted på vejen, hvor stien blev synlig, og hvor han vidste, at han skulle dreje af og gå ned mellem oliventræerne mod den gamle gård, som lå på skråningen ned mod kysten. Først måtte han passere et hegn, som han klatrede over, hvorefter han fulgte et smalt spor nedtrampet af dyrene, til han nåede de fire store sten som dannede en lille mur og et sæde under det store egetræ, som stod der ganske overraskende i ensom majestæt og ventede på Olaf.

Han satte sig på stenen og tog et æble frem fra sin taske. Han tog også sin lille schweitzerkniv, den han havde haft problemer med ved security check ind, men som han dog fik lov til at tage med fordi bladet var under 6 cm. Han skar æblet i 4 stykker, fjernede kærnehuset, og gav sig til at spise. I det samme kom en ældre hvidhåret kvinde forbi med sine skistave solidt plantet i jorden. Hun standsede op, da hun så Olaf sidde der under træet og spise.

-Velsignet vejr og velsignet sted, sagde hun henvendt til Olaf.

- Ja dette er mit ynglingssted her i verden, svarede han. -Er du på ferie her? Spurgte han tilbage.

-Jeg bor nede i byen i et hus jeg har lejet. Og hver dag går jeg denne vej nede fra stranden og tilbage op over klipperne til byen. Det er et mærkeligt træ, du der sidder under. Ved du det?Spurgte kvinden.

Olaf lænede sig tilbage, og gav sig god tid til at tygge færdig på sit æble. Så svarede han: For mange år siden, helt præcis i 1973 kom jeg gående ad denne sti, efter jeg havde spist morgenmad oppe i byen på det lille hotel Villa Verde hvor jeg boede. Det var en dag mellem jul og nytår og solen skinnede varmt mellem træerne, hvor fårene gik med deres lam og ringlede med klokkerne, de havde om halsen. Under træerne blomstrede de gule ranunkler i en skov af lysegrønne forårsskud fra græsset, og margueritterne skinnede som stjerneglimt i det vibrerende lys. Jeg var dybt grebet af dette udtryk for liv og vækst, og satte mig der hvor jeg nu sidder. Og uden nogen anledning begyndte det at regne. Ja, jeg siger regne, for sådan følte det, og det løb mig koldt ned af ryggen, mens de mærkeligste rystelser for gennem min

krop. Jeg forsvandt. Blev opslugt af "regnen" og lydene fra bjælderne og synet af de små hvide lam, som løb tæt op til deres mødre, de store får. Og det blev ved indtil jeg var åndeligt talt gennemvåd af vlsignelse, som dalede blidt ned fra dette mægtige træes krone. Og da min færd indtil det øjeblik havde været en rejse ind i det ukendte. Uden mål og med. Så blev jeg med eet klar over, hvor jeg var på vej hen, og hvad jeg skulle gøre. At jeg netop intet skulle gøre. At alle byrder, alle krav blev taget af mine skuldre. At intet her i verden er bestemt eller tilfældigt, men begge dele og at denne sjæl, som sad der den gang, var i opløsning og i færd med at fordampe. Olaf rejste sig op og kvinden kom lidt nærmere hen til ham. Hun smilte: Så er du een af os, sagde hun, og så var hun væk. Forsvundet lige så pludseligt, som hun dukkede op. Olaf tog sig til hovedet. Det summede i hans ører. Og med umærkelig anstrengelse rejste hans krop sig op og gik videre ned at stien mod huset på klippen. Hans hus.

Huset ligger yderst på et forbjerg, der skråner stejlt ned til begge sider mod havet. Det er bygget af store groft tilhuggede kampesten i gul granit. En trappe fører op til en terrasse med vid udsigt til alle sider over middelhavet. Der er et tilstødende anex, der rummer køkkenet. Huset selv er kubisk med let hældende tag beklædt med brændt tegl. Lidt neden for huset er anlagt en flisebelagt patio, som er indrammet af en lav mur. Store palmer nejer i vinden op til området, og et væld af buske og småtræer med blomster i dybtrøde og violette farver klatrer op ad klippen mod muren. Her på denne mur sætter Olaf sig og ser sig omkring. Han får øje på to store lerkrukker, den ene med en agave, den anden med en irgrøn kaktus. Han svinger sin rygsæk af skulderen og stiller den foran sig. Åbner lynlåsen og tager sine Windsor and Newton akvarelfarver op. Han tager også sit gamle penalhus, og finder tre pensler i forskellige størrelser samt en tyk blyant med blød spids. Så tager han til sidst en akvarelblok med papir i kraftig kvalitet og åbner den på første blanke side. I det øjeblik skifter han ham. Han smider alt andet fra sig. Alt hvad han har lært og set gennem tiden. En anden Olaf træder frem. En højkoncentreret og superfokuseret person, som først med forsigtige, men senere mere dristige linier optegner et skitseagtig relief, som bliver bunden for hans billede. Efterhånden som tegningen får form, går han i eet med hele stedets atmosfære og lader sig ikke forstyrre men nærmere kærtegne af en palmes store lavthængende blade som ved vindens hjælp stryger ham hen over skuldrene. - Da blyanten har gjort sit arbejde færdigt, åbner han for vandfarverne og lukker låget med den hvide emaljeoverflade op. Han har medbragt et syltetøjsglas med rent vand, og nu hælder han lidt vand i låget, som han har taget af, og stiller ved siden af syltetøjsglasset. Med den tykkeste af penslerne dyppet i vand fra låget lægger han an til at finde en farve til himlen allerførst. Han lægger en portion vand på emaljepladen med penslen og finder så sin bedste lyseblå, som han blander med en anelse gult og mixer til den rigtige tone er nået. Så lægger han med hurtige penselsstrøg store flader af himmelblå ud over papirets øvre del. Han sidder lidt og lader det tørre i solen. Fra buskene neden for ham høres kvinden og puslen af forårsfugle. Palmen svajer i den lette brise. Langt ude kan han høre en svag summen fra en motorsav. Ellers er her musestille. Kaktussen og agaven i krukkerne smiler til ham. Han glæder sig til at male dem. Det skal være det sidste, som skal med på mit billede. Prikken over iet, tænker Olaf og fortsætter med arbejdet. Da billedet er næsten færdigt, holder han en pause. Han rejser sig og strækker sin krop. Går lidt rundt på fliserne. Gør et par arm og knæbøjninger, og sætter sig så igen nu parat til at sætte de sidste strøg på værket. De to krukker med kaktus og agave. Det er den fineste lille mårhårspensel, han bruger til det. Åh, så småt og åh så fint må det være, tænker han. Og med bævende hjerte giver han sig i kast med det allersidste i sit billede. Da de to krukker er stedfæstet der på papiret. Kaktussen i varm dyb okker og agaven i den nydeligste alovera-grønne farve, stiller han papiret til tørre på muren. Så rejser han sig og går over og lægger

sig på en bænk, ejerne har glemt at tage ind, og lader sit blik løbe lige lodret op i den uendelige himmel over ham. Og falder i søvn.

Han vækkes af solen, der har skiftet stilling, og nu stråler ham direkte ind i ansigtet. Hurtigt rejser han sig og giver sig i kast med at pakke sit malergrej sammen. Da han har fyldt sin rygsæk med det hele, træder han ud fra terrassen og begiver sig ned mod en frønnet låge med rustne hængsler, som han åbner og kommer ud på en smal sti omgivet af tætte buske. Han kender den sti så godt fra sin tid i huset, og danser hjemmевandt ned over de knudrede sten, som udgør dens fundament. Stien snor sig i zig zag mønster og bliver efterhånden stejlere jo længere han kommer ned. Det er vejen til Cala, han går på, og han ved, at om lidt vil terrænet åbne sig og han vil kunne skimte det blå hav. Han standser op, lidt forpustet over den bratte nedstigning, og nyder det fine syn af klipperne, der brat synker i havet ved den smalle strand. Farven på vandet skifter til en selvløsende grøn, som brydes af bølgernes hvide skum. Han klatrer det sidste stykke ud over nogle store sten, og står så ret foran brændingen. - Her er godt at være, tænker han. - Her vil jeg blive og spise frokost. Men først vil jeg have mig et bad! Han tager alt tøjet af, efter dog først at have forvisset sig om, at ingen nysgerrige er i nærheden. Han ser, at brændingen nu og da når helt op til, hvor han står, og vælger derfor at lægge sit tøj og sine ting lidt højere oppe på en stor flad sten. Splitternøgen kravler han på alle fire ud over de ujævne rullesten og kommer endelig ud på så dybt vand, at han kan tage de første svømmetag. Vandet er fløjelsblødt mod hans krop, og slet ikke koldt, endskønt vi er i begyndelsen af marts. Han ruller rundt som en sæl og dykker flere gange, før han vender næsen mod kysten, for at svømme ind. Imidlertid er stranden nu ikke længere mennesketom. En pige i hvide sko og stramme sorte bukser. Med en fræk rød hue på hovedet og en brun pullover slynget om skuldrene kommer til syne bag et hegn på den modsatte side, hvor selve hovedadgangen til stranden fra vejen befinder sig. Og hun kommer nærmere og sætter sig på en sten ikke 50 meter væk og ser ganske ublufærdigt i retning mod ham. Oluf vil skide på, om hun kigger eller ej. Hvis hun har lyst til at se en nøgen mand, så værsgo! Og han rejser sig i al sin nøgenhed og giver sig til at frottere sin krop. Da han er tør nok, tager han sit undertøj på, og dernæst resten af tøjet, og da han drejer sig mod pigen, ser han at hun smiler det dejligste varme smil til ham helt blottet for skam eller skyld over at have været vidne til hans badesession. Nu dukker yderligere 2 unge piger og to drenge op, og de passerer ganske ubekymret Olaf, der på det tidspunkt er godt i gang med at skære sin tomat i skiver og lave sig en sandwich med brødet, han købte på metrostationen. - Velbekomme! Udbryder pigen fra før, som nu har sluttet sig til de andre unge mennesker, - Var vandet koldt? - Ikke det mindste, svarer Olaf. - Hvor kommer I fra? - Vi kommer fra Valencia, hvor vi studerer. Vi er fra USA og på et års studieophold i Spanien. Men ligenu kommer vi inde fra hovedstaden, hvor vi bor på hotel og har lejet en bil, for at komme herop til dette enestående sted. Olaf fortæller dem om Robert Graves og bjergparabolen og de kosmiske kræfter der samles i et strålebundt oppe på kirkegården, netop der, hvor han ligger begravet, men de ser ikke ud til at forstå ret meget af det han siger. - Er der nogen gode restauranter her? Vi er godtnok sultne! De fortsætter videre leende og pludrende ud langs de stejle klipper og snart er de forsvundet. Han gumler videre på en ny sandwich, han har lavet. Spiser sin yoghurt og drikker sit vand, og begiver sig så på den lange opstigen mod byen gennem de mange olivenlunde, der er anlagt som terrasser på bjerget.

På vejen møder han en hund, der gør ad ham, men ved at se på den, beroliger han den, og han går glad videre opløftet over sine egne evner. Der er mange parkeringspladser langs med elven, som snor sig ned mellem skrænter bevokset med efeu og vild tjørn. Han tænker, han kunne stille sin gamle California folkevogn op her og således bo i tæt nærhed af havet og sit

lille hus. Da han går længere frem, viser det sig til hans ærgelse, at det er pladser optaget af lokale beboere, og som sådan ikke frit tilgængelige. - Sådan brister ens drømme, tænker han, og ombestemmer sig til i stedet at købe et lille eenmandstelt, som han kunne slå op nede ved stranden under et udhæng af sivmætter. Så kunne han fouragere oppe i landsbyen, og måske kunne han også have en gummibåd, så han kunne sejle ud og fiske de små sardiner, som smager så lifligt ristet i olivenolie med hvidløg. Nu stiger det brat, og han må anstrenge sin krop idet han træder op over de høje trin til næste terrasse. Han sætter sig på en træstub og tager sin mobiltelefon frem. Han vil tage et billede af de ældgamle oliventræer og sende det til sin gode ven som han engang besøgte den lille by sammen med. Han finder en udsigt med mange forskellige grønne nuancer og træernes forvredne skikkelser minder ham om Jesus på korset med samme udtryk af lidelse og tid. Storme, som er drevet ned gennem dalen. Sirrocoer i tusindvis har flået i alt, og hæret området år efter år. Det vil han skrive om og sende sammen med billedet, han tager nu i dette øjeblik. Han hører det lille pust fra telefonen idet meddelelsen ryger ud, og sukker tilfreds. - Nok er det dejligt at være alene, men det er også hyggeligt at være to, tænker han, idet han trasker videre. Han kan se kirken oppe på toppen af centerbjerget, og klatrer hen over det sidste dyrehegn før asfalten. Hegnet består af en stigelignende opsats, med slidte håndtag til at holde fast i, hvor mennesker gennem tiderne er kravlet over, og hver især har slidt deres egen lille del af den silkeglatte overflade. Han lader sin hånd glide henover træfladen, og mærker en umiskendelig trang til at græde.

Caprifolier dufter ind i hans næsebor, og han standser op og lader sig bedøve. Husene på hver side af vejen er alle meget gamle med små blåmalede vinduesskodder, og slyngplanter op ad murene. Han passerer et vaskested, med store kummer som fyldes med vand fra en kilde som strømmer ned fra bjerget. Her hænger tøj til tørre på en snor under et halvtag. Han går hen til en af kummerne og tager med begge hænder det klare vand op i sit ansigt og pruster lykkelig, da han mærker kulden på sin hud. En dreng kommer cyklende på sin mountain bike. Han standser op og betragter et kort øjeblik den svedige mand, som kommer vandrede. Han smiler, og Olaf smiler tilbage. Et møde i sekundet. Et glimt mellem to mennesker, i det rosa lys fra den nedgående sol. Eksploderende oranger på de mørkegrønne små buske, sætter i et billedligt bjæf, som vækker Olaf, og mobiliserer hans sidste energi til at slæbe sig op mod et skilt, der lokker med friskbrygget kaffe og en stor cognak til ham og en smuk kvinde med store brune øjne og en klassisk næse som sidder ved et bord alene ved siden af ham, og som han lader være og bare nyder i stilhed.

Det er ved at blive aften. Solen ligger lige over kammen af de grønklædte bjerge foran ham, og sender sine sidste stråler ned i glasset med cognak, som lyser gyldent mod hans ansigt, idet han fører det til munden. Den smukke pige ænsrer ham ikke. Hun har nu fået selskab af en veninde, og de er i dyb samtale. Han lader blikket glide hen over de to mennesker, og beslutter sig til at tage den næste bus, som afgår om 15 minutter, ned til hovedbyen, hvor han vil gå ind på den gamle restaurant med de hyggelige tjenere og få sig et måltid mad. Det skal være, hvad han altid nyder der, beslutter han. Blæspritte med ristede kartofler og salat. Og en halv flaske lokal hvidvin. Simpel, men læskende og frisk. Han rejser sig og går ned mod busstoppestedet, som ligger lige ved en ejendomsmægler med billeder i vinduet af huse til salg i området. Han betragter disse billeder mens han venter, og konstaterer at prisniveauet er meget højt. Så højt, at han aldrig selv ville have råd til at købe her. Bussen kommer, og sammen med tre andre mennesker, en mand med sin fiskestang, en ældre dame i sort og en ung pige med skoletaske og rød dragt, indtager han bussen, som kører dem afsted i det sidste rosa lys som farver himlen til ild og forbjergene ud i havet til skyggeagtige strukturer af mættet sort og brunt. Han sidder ved vinduet som vender mod vandet og lader landskabets

skiften være skiftet i sit sind, hvorved han ændrer karakter og stemning idet køretøjet nærmer sig den store by. Ved endestationen stiger han ud i den travle aften med de mange mennesker og oplyste butikker og barer. Han styrer straks mod den gamle bydel, hvor hans spisested befinder sig, og ånder lettet op, da han ser det kendte skilt som hænger oppe ud fra muren foran ham. Han åbner den ene af de to svingdøre og møder et opslag som forkynder: ALT UDSOLGT I AFTEN. Han går et skridt bagud, og kan ikke rigtig forstå, at det kan være sandt. Nu hvor han havde glædet sig så meget. Atter går han ud i nattemørket, nu skuffet men ikke uden en ny ide i hovedet. Han vil gå i Burger King og få sig en kop kaffe. Så vil han sætte sig ved et bord og skrive. Og når han er færdig med det, vil han gå over gaden til busstoppestedet og hoppe på bus nr 3. Han vil stige af bussen et par stoppesteder tidligere, end hvor han plejer at stå af og forsøge at finde et sted der, hvor han kan få noget at spise. En bar med store fjernsynsskærme, der alle viser sportsbegivenheder, som ivrigt diskuteres af unge mennesker, er eneste sted, der er åbent, og da han har siddet i larmen ved et bord midt i lokalet og konstateret, at de kun har hamburgers, rejser han sig igen, og går langs havnen, hvor han finder en lille bar, der serverer ham en ostesandwich og et glas vin. Det bliver hans aftensmåltid, mens han lytter til den eneste gæst i baren som udbreder sig om sine ægteskabelige vanskeligheder overfor servitricen, som skjuler en gaben og hellere vil lukke med det samme og gå hjem.

Værelset er urørt og han føler sig hjemme ved sine få ting. Den lille radio spiller Rod Stewarts "Maggie" som han gør et par steptrin til inden han dumper i seng. Lagner og dynen er kolde, men får snart varme fra hans krop. Han ligger på ryggen fladt strakt ud og mærker al ting langsomt forsvinde mellem løsrevne tankestumper. Og så sover han.

Og så sover han til den følgende morgen klokken syv, hvor han står op, klæder sig på, og går ud og ned til den større strand, som værten fortalte ham om. Det er skyfrit og solen danser i lysflimmer ud over bugten. Stranden er stor, meget større og bedre med blødt sand end den han besøgte den første dag, han var her. Der er et plateau af cement med et halvtag henover, hvor han kan klæde sig af og lægge sit tøj. På en mur bag ham ser han tegninger malet i skrappe farver af havskilpadder, fisk og et sejlskib. Der må nok være en slags bar her om sommeren, tænker han. Så vandrer han stille og roligt ud i havet, som denne gang er helt klart og gennemsigtigt. Kroppen ønsker sig en svømmetur, og han adlyder, og kaster sig ud i det blå. Som en fisk eller et dyr af en art, der bare har fundet sit rette element, svømmer han langt ud. Dykker ned mod bunden og lader sig opsluge af det grønne dyb. Da han kommer op, er han en anden. Hele tiden er han en anden. Han er ved at lære det, mærker han. Denne ustandselige forandring som finder sted og som finder sted overalt, og som han er en del af. Som han flyder med i, og som giver ham hele hans livs næring. En slags uendelig genopstandelse, er den tanke som kommer til ham. Hvorfra ved han ikke. Men det er meget sigende, at sådan er det.

Morgenbordet er dækket, da han kommer op. Buffeen står klar med ost og yougurt og ristet brød og syltetøj. Mysli og skinke skåret i skiver. Mette, som værtens søster hedder, står parat og skænker hans kaffe med varm mælk op i hans kop og smiler til ham: -Fandt du nu den rigtige strand i dag? Spørger hun, han nikker. Og han ser op på hende og mærker hendes sympati. Han mærker hende og udbryder: Hvor er det dog et dejligt sted, du og din bror har her. Der må da komme mange mennesker og bo her, ikke? - Jo om sommeren er her ret fuldt, men ligenu har vi kun få gæster. Det er lidt tungt at få det hele til at løbe rundt. Olaf tager en slurk af sin kaffe. - Ja, som det ser ud lige nu, har man vist en del problemer, siger han. Økonomien er ikke, hvad den har været, og med alle de konflikter, der er rundt

omkring i verden bliver tingene jo ikke nemmere. Det præger folk i al almindelighed. De er bange for fremtiden. -Ja, svarer Mette og tænker sig om et øjeblik. - Men det er allsammen et bevidst spil fra mediernes side, tror jeg. Jeg havde en ven som arbejdede i Mogadishu, og som var der på det tidspunkt da man i TV og aviser kunne se og læse om et stort terrorangreb på et hotel i byen, og han fortalte mig, at der den pågældende dag, hvor der blev berettet om skudepisoder og mange døde, slet ikke var sket spor. I hvertfald slet ikke i det format, man fik fortalt. Jeg tror at det er et bevidst spil fra mediernes og i sidste ende fra magthavernes side, at skabe frygt blandt befolkningerne, således at den kontrol de udøver, bliver legitim. -Kan du ikke se, hvordan de kan skalte og valte med den store brede masse, som de jo gør, hvis de hele tiden får ting bragt til torvs, som får folk til at rette ind af angst for at blive ramt. Det er ligesom i dyreverden, når en stor flok fugle stiger op på samme tid fordi et par enkelte af dem bliver forskrækkede. Hun får farve i kinderne, efterhånden som hun taler sig op, og Olaf nyder at se denne kvinde udtrykke dybtfølt harme over det der sker. - Tror du virkelig, at det er så bevidst, som du beskriver? Spørger Olaf. Kan man ikke tænke sig, at meget af det, der sker er folks egen skyld, fordi de alt for let lader sig manipulere? - Jo, svarer Mette. Jeg læser en masse på internettet, hvor der er mange teorier om økonomi. Kapitalisme og Kommunisme og fronterne som opstår mellem mennesker. Men det er nok først og fremmest bevidstheden om det fundamentale og grænseløse der er mangel på. Det er alle de skel som står mellem racer, religioner og politiske systemer, som opretholdes af de styrende organer efter devisen: Del og hersk. Det er denne indsnævrede tænkemåde, som virker på vores hjerner, og som får det hele til at gå ad helvede til. Hun smiler. -Det er også derfor, jeg har købt et lille stykke land inde midt på øen på en højslette uden bebyggelse, hvor jeg og min datter vil stille en såkaldt flytbar hytte op uden vand og elinstallation, og med mulighed for at kunne dyrke egne grøntsager og holde høns og i det hele taget leve så basalt som muligt i direkte kontakt med naturen og den høje himmel derude. Olaf lytter og tager alle Mettes ord til sig. Han mærker her et menneske, han med det samme er på bølgelængde med og springer lige ud i det: - Og døden? Spørger han. Hvad med den? Ja den er altid til stede, svarer hun. -Jeg læser hos Carlos Castaneda, hvor han siger, at døden altid går ved siden af een. Det er livets vilkår. Det er også derfor, jeg så gerne vil lave dether sted til et sted, som betyder mere end blot feriehygge og barsnak for tilfældige forbirejsende. Jeg har kontakt til forskellige alternative grupper af folk, som gerne vil lave dette hus til et kontaktsted for ligesindede udi det spirituelle og eksperimenterende. Og måske en dag kan det blive virkelighed. Men det kræver også nogle penge, som måske, måske ikke kan skaffes af en person, jeg kender. Nu får vi se. - Olaf rejser sig og udbryder: Så kan vi sige, at vi to har lagt kimen til sådan et sted i dag, ikke? - Jo, svarer hun, og han mærker hendes øjne udsende et dybt lys af varme, og han kommer hende i møde og omfavner hende i et langt knus.

I dag vil jeg bare lade tingene flyde. Jeg vil daske afsted langs med havnen og se hvad der sker. - Tænker Olaf, idet han børster sine tænder og gør sig klar. Han vandrer ud i det klare sollys ned ad gaden og drejer til venstre. Skrår over vejen, hvor bussen kører, og går langs med rækværket som lukker af ind mod marinaen, hen til en bred trappe som fører direkte ned til den bedste strand han endnu har set. Der ligger allerede nogle unge piger og soler sig, og en pige ude i vandet ser slet ikke ud til at synes, at vandet er koldt. Hun kaster sig frygtløs ud i de blå bølger og svømmer længe med hovedet under vandet. Olaf tager et billede med sit lille camera og sætter sig så på en sten og kaster et blik ud over sceneriet. Han bliver hurtigt enig med sig selv om, at her vil han blive for en stund og lukker sin rygsæk op og hiver den store tegneblok frem. Fra penalt huset tager han sin tykkeste og blødeste blyant, og så giver han sig til at skitsere, hvad han ser. Han ser en pige, som sidder i lotusstilling ude på kanten

af en klippe. Hun løfter sine hænder og lader håndfladerne vende ud mod havet. Så drejer hun hænderne ganske langsomt og fører dem op mod ansigtet. Derved tager hun horisontens fjernhed ind i sin egen nærhed, tænker Olaf. -Hvor smukt! Han begynder at se sin tegning tage form. Skyggerne ved de store sten, som ligger op ad klippen. Vandet som i glidende bevægelser skyller ind over sandet. Sågar en lille fugl, som i nogle sekunder tager plads på en knude bag pigen, får han portrætteret. Tiden flyver afsted. Ind imellem skræller han en appelsin, han har med, og spiser med velbehag de saftige både. Han beslutter sig til, da han er færdig med sin tegning, at vende tilbage til dette sted i morgen tidlig, for at få et sidste bad i dette superskønne vand, inden han meget mod sin vilje bliver nødt til at vende næsen hjemad.

Han har besluttet sig for at tage ind til byen med den sædvanlige bus nr 3 og hoppe af et godt stykke inden den når centrum. Mere præcist der hvor de første spor af ramblaen sætter præg på gaderne. Han vil så stille og roligt slentre længere og længere ind mod bymidten og til sidst forhåbentlig nå ud til katedralen og havnen og havet.

Det første han fornemmer, da bussen drejer om et hjørne og forsvinder, er en enorm stilhed. Byen er tavs på en måde, som den kun er på en helligdag. Og helligdag er det. Det er lørdag lidt over middag. Nærmere bestemt er klokken halv to. Der er næsten ingen folk på gaden. En lille flok højrøstede mennesker ser ud til at have et mål med deres gang, og Oluf tager chancen og følger efter dem. Det viser sig, at de lidt inde ad et smalt stræde klumper sammen om indgangen til en beskeden restaurant. De forsvinder derind, og Olaf ser gennem ruden, hvordan de modtages af en høj mand med hvidt forklæde, som omfavner dem een efter een. Køkkenet er åbent, så Olaf kan se hvad der bliver serveret. Kød i tykke skiver ristes over en grill, og tomater og løg bliver tilberedt til en salat. Han vil ikke stå og spionere længere og vender om, og ser lidt fremme en folkevognsbuss magen til hans egen hjemme, hvor der står en mørk mand og venter. Pludselig lyder en hvinen fra dækkene på en bil som bremser op foran manden. En smart kvinde med høje hæle springer ud og løber hen og giver ham et kys, rækker ham sine bilnøgler, og styrter afsted ned af gaden; hvor hun forsvinder ind i en butik. Manden ryster på hovedet og smiler til Olaf. Bilen er parkeret med kofangeren hvilende halvt oppe på kantstenen, allerede slemt bukket. Olaf går stille videre med en fornemmelse af, at have været vidne til et drama, han aldrig vil få hverken begyndelsen eller enden på.

Da ramblaen så småt begynder at tage form med de høje træer med den hvide bark, som danner espalier på hver side, og nogle store salgsstader med blomsterbuketter i exorbitante sammenstillinger og farvevalg, høres en stemme som med stor skønhed bryder stilheden. Det er som opera på åben gade. Olaf standser op og lytter for at høre, hvor lyden kommer fra, og bliver meget forundret, da han opdager en lille gråklædt pige, som står ved siden af sin ven og synger. Han ser derover og lyden forstummer. Så ser han væk og går lidt videre, og så kommer sangen igen endnu kraftigere og flot som en fanfare. Han kigger igen, og nu smiler pigen til ham, lidt genert, som ved hun godt, hvor smukt hun synger, og at hun egentlig ikke burde stå der og gøre det. Professionel operasanger som hun jo ganske tydeligt er. -Men det er nok en kærlighedssang til hendes unge ven. Som en nattergal, der ganske simpelt ikke kan lade være med at lade sin røst høre.

Olaf mangler et armbåndsur. Han må hele tiden tage sin mobiltelefon frem for at se, hvad klokken er, og det ærgrer ham. Han mente nok, inden han tog hjemmefra, at kunne finde et billigt et her i byen, og nu går han på opdagelse efter et. Det der er så frygteligt irriterende er, at alle butikkerne, som sælger armbåndsure, aldrig skiltes med priser for urene. Det er som om man bevidst søger at få kunden indenfor, så man kan begynde manipulationen. De små prismærker er alle foldet sammen og lagt ned bag urene i vinduet. Olaf går ind i en fin

butik med mange ure i montre. Straks kommer en smart midaldrende kvinde frem bag et forhæng i en døråbning og stiller sig an og måler ham åbentlyst. - Er der noget jeg kan hjælpe Dem med? Spørger hun. Olaf, der helst bare vil gå lidt omkring og kigge på de mange ure, bliver provokeret af hendes attitude, og siger: - Hvorfor kan man ikke se prisen på urene? Damen svarer ikke på hans spørgsmål, men stiller et kontraspørgsmål. - Hvilket ur er De interesseret i? Olaf vælger et tilfældigt et, og damen svarer ham let hånligt: Det, De ser på nu koster 1500 Euro. - Og det der, spørger han og peger på et mindre prangende et, i håb om at det måske kunne være et i hans prisklasse. - Det der er et Wiesmann ur som jeg kan sælge for 800 Euro. Olaf skynder sig ud af butikken, idet han takker for synet. Damen ryster på hovedet og smiler overbærende. Olaf forbander disse overklasseløg, som lefler for penge og magt. Han går op i en sidegade for at se, om han kan finde et lille billigt et, og ganske rigtigt lige for næsen af ham er der en butik med alle mulige slags elektronik, og på en hylde i vinduet ser han simple ure, hvor prisen er tydeligt markeret på dem alle. Det er pæne enkle ure med plasticrem til mellem 10 og 25 Euro. Olaf bliver glad ved sit fund, og går straks ind og ser en lille kineser sidde og spille computerspil bag disken. Manden ser sløvt op, men foretager sig ellers intet. Olaf kan gå uhindret rundt og betragte alt i lokalet, alt sammen prismærket. Han ser et pænt sort casio ur til 11 Euro og bestemmer sig for det. Han kalder på kineseren, som rejser sig og kommer hen og tager uret frem. Olaf tager det ud af æsken og konstaterer at det går. - Det tager jeg, siger han, og uret bliver pakket ind. Han betaler og går glad ud i eftermiddagssolen med sit nye ur i hånden.

Gennem smalle gader, hvor der er forskellige små butikker og købmænd som også sælger frugt. En har kasser med store appelsiner, og Olaf kan slet ikke lade være med at købe en, som han vil gemme til senere, når han finder et godt sted at sætte sig og skrælle den. Nu åbner en plads sig foran ham, og der ligger minsant en bar, som sælger is i alle afskygninger og smage. Bag disken står en ung mørk pige og smiler til ham, og da de har tilbud på kaffe og et bæger is til en rimelig pris, og der også er små runde borde og stole, hvor han kan sidde, betænker han sig ikke et øjeblik, men bestiller og sætter sig. Han tager en slurk af kaffen, som smager ham godt, spiser lidt is, og giver sig så til at pakke sit ur ud af æsken. Han stiller det efter uret på sin mobiltelefon, og tager det om håndleddet. Det passer fint, efter han har prøvet to af hullerne i remmen og fundet det hul, hvor remmen sidder godt uden at stramme.

Hele dagen har endemålet været klart for Olaf. Han blev jo ganske skuffet, da han dagen før, da han kom ned fra bjergene fandt sin restaurant lukket for offentligheden, fordi der var privat selskab. Derfor var det hans beslutning, at slutte denne den sidste dag i byen af med et besøg på restauranten, som havde været hans stamrestaurant i al den tid, han havde ligget med sit sejlskib i havnen. Han rejste sig fra det rund bord i cafeen og gik ud på gaden. Der var stadig et par timer til de åbnede for spisende gæster, og dem ville han tilbringe med at slentre ganske langsomt gennem byen og ned til havnen og havet. Han passerede mange farvestrålende butikker med lokale specialiteter. En udstilling af blokke af sæbe med forskellige lokale urter tiltrak hans opmærksomhed, og han gik ind for at betragte dem nærmere. En ung pige kom ham i møde, og på hendes optræden mærkede han straks et pres, som blev lagt på ham for at købe. Hver gang han afviste hendes forslag, begyndte hun at præsentere et nyt. En ny blok med en ny slags krydderi med en ny virkning. Til sidst var det ligesom en flue, man prøver at feje væk, og som hele tiden kommer tilbage, og gør een mere og mere irriteret. Olaf, som ellers syntes hun var både sød og venlig, kunne bare ikke udholde hendes insisteren mere, og blev kort for hovedet og lidt ubehagelig. - Kan jeg ikke bare få lov at gå og kigge for mig selv, uden du hele tiden skal forsøge at sælge mig noget? Spurgte han.

Hun svarede: Jamen det er jo mit job. Hvis ikke jeg har en vis omsætning hver dag, bliver jeg fyret. -Det er den sædvanlige historie, tænkte Olaf, og forlod butikken uden at afslutte samtalen. Olaf lod sig nemlig let provokere. Han kunne simpelthen ikke have at blive manipuleret af nogensomhelst. Så blev han indelukket, og forsøgte at slippe væk så hurtigt som muligt.

En plads åbner sig, og på dens midte står et enormt oliventræ med metertyk stamme. Ved dets fod sidder et par tæt omslynget. Det bliver fotograferet og Olaf læser på en metaltavle, at træet er det ældste på øen. Var spædt da pyramiderne blev bygget, står der. Det betvivler han imidlertid. Men gammelt er det, og han sætter sig ved siden af de to elskende og falder i trance. Byens lyder er en behagelig brummen for hans ører. Lyset og farverne fra de mange mennesker som passerer forbi i eftermiddagssolskinnet er en film som bare kører. Selv er han ikke tilstede. Så vågner han op og rejser sig. Parret er for længst forsvundet. Pladsen er halvtom. Op ad et rækværk sidder en gammel mand med sin rygsæk og halvsover. Ved siden af ham vandrer et duepar. Den ene due stopper hele tiden op og drikker vand, som har samlet sig i sprækkerne mellem fliserne. Den anden går i forvejen hen til træet. Hopper op på området med bar jord ved træets fod, og finder noget at spise. Den drikkende due holder op med at drikke og løber op på jorden til sin mage. Olaf betragter dyrene. Olaf kan sidde i lang tid og følge med i dyrs liv. Ligesom hjemme hos skilpadderne.

Et anlæg med en lang række springvand omgivet af lysegrønne nyudsprungne buske og blomster i sirligt anlagte mønstre passeres. For enden af springvandene står en torso af en kvindekrop. Smukke buede former som fremhæves af udsnittet. Midt på maven sidder navleåbningen, som en mand sammen med sin hustru og deres to børn frækt går hen og stikker sin finger ind i, idet han griner. Olaf hader sådan nogle mennesker. Han bliver syg af at se deres måde at være på. Han skynder sig videre og kommer snart til en bred mur som omgiver en lille dam. Adgangen til dammen er snæver, men han får maven sig igennem og finder fred i betragtningen af de kridhvide svaner som ganske stille svømmer rundt derinde. Det varer dog ikke længe, så ankommer et helt kobbelt turister, som begynder at række ud efter dyrene og kalde på dem med tåbelige lyde. Olaf skrider.

Den enorme katedral med Gaudis indre udsmykning og spirene som kan ses langt ude fra bugten, tårner sig op foran ham, og som en stor slæt kontrast ligger horisontlinien skarpt skærende himlen over i havet foran hans blik. Han går helt ud til stenmolen og står stille, mens han lader dagens mange indtryk forsvinde op i den lune forårsluft. Solen er på sidste vers, og det ildrøde lys farver katedralen op. De dyre biler drøner forbi. Mercedes, BMW, Audi og en enkelt Bugatti og så til sidst som rosinen i pølseenden en flåtflad lamborghini, som når ret skal være ret Olaf sørme gerne vil eje!

Nu er klokken halv syv. Hans restaurant åbner klokken syv. Han vil se om han kan finde samme vej tilbage. Aftenen med dens stemning af forventning præger bybilledet. Folk flokkes om barerne, hvor tapas og hvidvin indtages. En Afrikaner med armbåndsurre tilbyder Olaf eet. Olaf ser nærmere på uret. -En Rolex, siger afrikaneren. Olaf smiler og spørger hvad det koster. Han ved godt, at han skulle have sagt nej tak med det samme. Han har jo lige købt et ur, som han er glad for, og skal ikke have flere ure. 30 euro, svarer afrikaneren. Olaf sig nej tak og vil gå videre, men afrikaneren stiller sig op foran ham og siger: Hvad vil du give? Olaf vil ikke give nogetsomhelst og ryster på hovedet. -Nej tak, siger han, men afrikaneren vil ikke lade ham gå - 20 euro, så er det dit. Olaf er fortvivlet. Han skal jo ikke have noget ur. - 15

euro da? -Please, no thank you, siger Olaf med bestemthed. Afrikaneren bliver ved: 10 euro, sidste gang! Nu kan Olaf mærke, at han kan slippe væk. Prisen kan ikke blive lavere. Han ryster på hovedet, og afrikaneren lader ham endelig være. Opgiver ham som kunde, og Olaf kan lettet over forestillingen gå videre. En oplyst kirke med åben dør og folk på vej ind til messe. På den modstte side af gaden lige overfor døren står en ung lidt forpjusket pige med stort hår og militærbukser og spiller guitar mens hun synger ind i en mikrofon. Den lille forstærker står ved siden af hende, og Olaf hører straks, at her er een som kan spille, og som har noget på hjertet. Han sætter sig lidt fra pigen og giver sig til at lytte til hende. De fleste mennesker passerer blot forbi ganske upåvirkede af hendes musik. Nogle enkelte standser op, og ganske få smider en mønt i hendes hat, som ligger på fortovet foran hende.

Olaf har altid et lille musikinstrument med sig i sin taske. Det være sig en jødeharpe en fløjte eller en mundharmonika. Nu tager han som en spontan indskydelse sin lille c-harpe frem. Pigens toneart er overvejende c, og Olaf forsøger forsigtigt at nærme sig hendes lyd. Folk standser op og kigger på ham. -Hvad laver den gamle mand der? Ser det ud til de tænker. Pigen mærker hans tilstedeværelse, og en tid spiller de sammen, men med eet kommer en mand rendende ud af kirken og styrer direkte mod pigen idet han gestikulerer og snakker til hende. Hun stopper sit spil, og lytter til ham. Han fortsætter med at snakke og ryste på hovedet. Så går han tilbage til kirken, og pigen giver sig til at pakke sit grej sammen. Olaf går over til hende: The church dont like you! Siger han -No they think I disturb the mass. -You dont disturb anything, siger Olaf. -Keep on going, you play so nice! -Thank you. Pigen smiler taknemmeligt. Olaf drejer sig væk og smider idet han går en seddel i hendes hat. Så er han endelig på sidste etape af vejen mod sit elskede gamle mallorcinske Cella sa Premsa!

Han kommer fra den modsatte side af, hvor han er kommet tidligere. Tidligere kom han fra plaza de espagna, nu kommer han nede fra havnen. Men med hjælp fra sin Samsung og Google Maps gelejdes han forsigtigt, men bestemt til boldbanen hvor drengene spiller fodbold, og langs hermed ligger det store gamle hus, som rummer det eftertragtede sted. De to brede træporte står vidt åbne. På et nodestativ er en bog slået op med aftenens forskellige menuer. Olaf nærmer sig og kigger, men læser ikke ret længe. Han ved allerede, hvad han vil have.

Han finder sit stambord, og det glæder ham, at det endnu ikke er optaget. Det er et kvadratisk bord med plads til højst 2 personer. Stolene er simple træstole med bastsæde, og bordpladen er slidt efter mange års brug. Der ligger to stykker papir med et billede af indgangen til restauranten som dækkeservietter. Kniv og gaffel er omvundet af en serviet, og et drikkeglas uden fod står ved siden af. Olaf sætter sig og sukker dybt. -Endelig, mumler han for sig selv, og ser sig omkring. Der er ikke ret mange andre gæster, men han er også tidligt på den. Så kommer en ung pige med hvidt forklæde, stram hvid bluse og sort nederdel hen til hans bord. Oluf ser, at hun har et smukt åbent ansigt, en lille kæk næse og en harmonisk mund. Han smiler til hende, og hun smiler tilbage og rækker ham et spisekort, som han modtager og giver sig til at læse i, mens hun står og venter ved hans side. Det varer ikke mange minutter, så har han fundet, hvd han søger. Et stort fad blandet salat sammen med en tallerken med små grilstegte middelhavsblæksprutter i garlicsovs, serveret med store hvidkogte kartofler, små gulerødder og citronbåde. Tjenerinden tager kortet og efter få minutter kommer hun tilbage med en skål grønne oliven og en kurv med skiver af groft landbrød. Hun spørger ham, hvad han ønsker at drikke til sin mad og viser ham vinkortet, hvor Olaf udpeger en halv liter af en let hvidvin, som han ved passer til maden. I mellemtiden er bordet overfor hans ved at blive besat med mennesker. Det er en familie, tydeligt turister, som Olaf dømmes til at være amerikanere på deres utvungne adfærd. Oluf nyder at sidde og

betragte disse mennesker med samme øjne, som betragtede han dyr, eller himlen, eller et træ. Han bedømmer dem ikke, men lever sig ind i deres verden gennem sin opmærksomhed. De er tilstede i samme nu som han. Og det beriger hans hjerte at fornemme sine medskabninger. Der er to drenge, en far og en mor. Moren, en kvinde i fyrrerne, er stærkt optaget af spisekortet. Faren er afventende og ser træt ud. Den ene dreng, nok den ældste sidder med det ene ben nonchalant lagt hen over det andet. Den anden dreng ser beundrende på sin storebror, som ivrigt er ved at fortælle en historie. Da deres tjener, en ældre skaldet herre kommer for at modtage ordren, hersker der pludselig total forvirring. Moren griber styringen og får fortalt, hvad hver især ønsker, og situationen opløses i latter. Nu kommer Olafs vin, som han prøvesmager og godkender. Han sidder og nipper lidt til den kølige vædske, så kommer maden. Først et lerfad med farvestrålende salat og dernæst en stor tallerken hvorpå tre calamaris er arrangeret på en bund af grøn hvidløgssovs ved siden af store kogte kartofler og gulerødder. Han mærker duften af hvidløg krydre sin gane. Munden løber i vand. Hele hans kropssystem sættes op i tempo. Hjertet banker hurtigere. Han tager en slurk af sin vin og giver sig til at skære blæksprutten i stykker, små nok til at han kan have dem i munden sammen med kartoffel. Citronbådene presses med tommel og pegefinger idet han drejer gafflen rundt i deres pulp. Saften sprøjter ud over blæksprutten og gafflen griber et særligt lækkert stykke, som parres med kartoffel og anbringes i mundens varme dyb. -Er han inde eller ude? Er han betragter eller betragtet? Han ved det ikke. Nydelsen er eet. Han er Olaf og han er alt muligt andet. Alle sanseindtrykkene i een pærevælling. Og ved nabobordet har de netop fået deres bestilling, og han mærker deres begejstring og højlydte samtale som han deltager i mens han tygger på sin mad og drikker sin vin. Fordi han er så glad. Fordi han befinder sig lige på det sted, og foretager sig det han allermost vil i det øjeblik. Måltidet skrider frem. Vinen er begyndt at gøre sin virkning. Han skænker op igen. Ser den klare vædske flyde uhindret ned i glasset. Rundt omkring er bordene ved at blive fyldt. Lydniveauet i lokalet er stigende, og tjenerne løber rundt blandt gæsterne med bakker højt hævet. I gamle dage var her røgfyldt, nu er luften klar og gennemsigtig. Han hælder det sidste vin op, og da han er færdig med at spise både al salaten og blæksprutterne og kartoflerne, drikker han ud og præjer sin tjener. Hun kommer og han beder om regningen. Hun nikker og går, og kommer lidt efter tilbage med en lille metalbakke, hvorpå der under en klips sidder et sammenfoldet stykke papir. Han lukker papiret op og studerer det. Så tager han sin pung frem fra sin taske og tæller beløbet op. Han lægger drikkepenge oveni til et passende niveau, rejser sig og tager sin jakke på. Løfter sin taske fra stolen, hvor den har hængt, og går ud af restauranten ud i aftenluften, som er mild mod hans ansigt.

Olaf havde aftalt med søskeneparret fra Mimosa, at de ville servere morgenmad lidt tidligere end normalt, så han kunne nå at spise, inden han skulle med bussen til lufthavnen. Han kunne så nå et sidste morgenbad, som han ville tage fra den bedste strand. Der hvor han havde siddet og skrevet og tegnet dagen før.

Han vågner allerede klokken halv seks, og er snart på vej ud i det tidlige morgenlys. Ude i horisonten er en rødmen begyndt at vise sig. Han går langs med marinaen og drejer hovedet igen og igen ud mod kimmingen. Da han når trappen ned mod stranden med det gyldne sand, ligger havet blikstille foran hans øjne, kun afbrudt af ganske svage dønninger som slikker op mod bredden. Han tager sit tøj af og lægger det på trappen. Han ser sig omkring, men der er ingen andre mennesker at se. Så springer han som gud har skabt ham ud i vandet, i netop det samme øjeblik solens øverste kant bliver synlig over jorden. Det skærende orange lys blænder hans øjne og som en beslutning taget af alt omkring ham, lader han sig synke dybt ned mod bunden. Han ligger et øjeblik helt stille og mærker de rumlende lyde fra vandet i

sine ører. Så stiger han til vejrs og tager de første svømmetag. Ud mod solen, hvis fusionslys bliver bare stærkere og stærkere.

Vandet bekom ham vel. Han løb frem og tilbage på stranden og gjorde knæbøjninger og armstræk og var i nogle sekunder ellevild og tosset oven i hovedet. -Fuck det! Råbte han, og ingen hørte ham. Jo måske var der alligevel nogle som hørte ham, for pludselig var himlen fyldt med skrigende måger, som opførte et luftshow udelukkende til glæde for ham. -Hej i smukke fugle. Hvad laver I her? Og fuglene svarede, idet de dansede piuretter i luften over ham: - Vi flyver, gør vi. Og vi nyder at flyve, kan du vel se, -Og hvad laver så du fremmede? Skreg mågerne. Olaf tog sig til skægget. -Hvad laver så jeg? -Ikke noget. Jeg er bare så glad, så glad! - Det er vi osse, skreg mågerne. Det er vi osse! Og så dansede de videre hen over himlen.

Olaf gik hjem i det strålende sollys, som allerede var begyndt at varme, som det jo gør på de kanter. Han spiste sin morgenmad med sin mysli og drak sin kaffe og gav Mette et kys på kinden og værten et fast håndtryk. Så tog han sin rygsæk på og gik ned til bussen, som han lige akkurat nåede og var i et svipsekund i lufthavnen, hvor han måtte vente en halv time på indcheck, fordi computeren var gået i stykker og pigerne ved skranken måtte løbe til og fra for at få den ordnet. Han fik sin plads i flyet med vindueskig, og snart var han luftbåren og trak i det lille håndtag under stolen, som får ryglænet til at vippe tilbage. Det var en dejlig fornemmelse at kunne læne sig lidt længere tilbage på den i forvejen snævre plads. Men med eet han blev puffet i nakken af en hård hånd. Han vendte sig om for at se, hvad der skete, og mødte ansigtet af en vred og klagende kvinde som sagde: - Det der, det kan du altså godt stoppe med! - Så kan jeg ikke være her. Jeg har lange ben, og der er ikke plads! Olaf følte, at han blev irettesat af kvinden. Men han tog det roligt og spurgte om de ikke kunne deles om pladsen, så ville han kun vippe halvt tilbage. -Bare skub til ham! Lød i det sammen en bydende stemme. Det var kvindens mand, som blandede sig i situationen. Olaf blev sur. -Hvad bildte dette menneske sig ind, at udstede ordre til sin kone om med vold, at presse stolesædet frem. Olaf blev rigtig sur på denne stodder, som han tænkte, kun kunne udtrykke sig voldeligt. Olaf vendte sig helt om og så ind i ansigtet på en stor rockerklippe mand med små stikkende pupiller. Imellem manden og kvinden så han en lille dreng som frygtsomt kiggede over på faren. Der for en djævel i Olaf. -Fuck dig! skreg han ind i ansigtet på manden. - Så slå mig dog, nu du er i gang med volden! -Men Olaf klappede dog sædet helt frem. I det samme kom en stewardesse hen hidkaldt af larmen. -Er der noget i vejen, spurgte hun. -Ikke så vidt jeg kan se, svarede Olaf. Nu har jeg gjort, som jeg er blevet bedt om, og så er alle glade. Stewardessen gik tilbage til sit arbejde, og en tid var der ro. Olaf begyndte at skrive på sin I pad, og flyet fløj, men nu klappede passageren foran Olaf sit sæde tilbage, og Olaf var nu klemt inde mellem de to sæder. For at få lidt plads, måtte han bevæge sig nu og da. Damen bag ham begyndte igen at beklage sig, og stewardessen kom tilbage, og spurgte hvad der nu var i vejen-Han sidder så uroligt, sagde damen.Stewardessen vidste tydeligt nok ikke hvad hun skulle gøre.- Nu må I slutte fred, sagde hun og gik væk igen. Olaf, der nu var oppe i det røde felt over disse mennesker, han ikke vidste hvem var, idet han havde svært ved at vende sig om og se dem på den snævre plads, tog sin mobiltelefon og løftede den op vendt bagud og tog et billede af dem. Manden for op:-Fotograferer du os ? Råbte han. - Nej , jeg tager bare et billede af maskinen. Svarede Olaf. Stewardessen kom tilbage, da hun hørte mandens råb. -Henvendt til Olaf sagde hun: Du kan få en plads lidt længere fremme, hvor der er en ledig. Olaf tog taknemmelig mod tilbuddet, og da han satte sig der ved nødudgangen med rigelig benplads, mødtes han af en smuk smilende kvinde med langt lyst hår, som sad ved siden af ham og læste i -ja tænk Dig: "Jeg Claudius" af Robert Graves !

Da Olaf kom hjem, åbnede han for sine billeder, og så der den lille familie bag ham, som han havde fotograferet i flyet. Kvinden så bedende, bleg og mager ud. Manden trist og ensom og sønnen havde ganespalte og tomme øjne. Olaf fik dårlig samvittighed over sin opførsel, men undskyldte sig med, at hun jo kunne have spurgt først...

Kufferten der blev væk.

Kunne De ikke tage og hjælpe lidt til! Olaf råber ad sømanden, som står ved lejderen, de er på vej op ad. Tunge kufferter og klapvogn med lille pige skal Oluf sørge for kommer op og ind på skibet. Sømanden ser sløvt på Olaf og foretager sig intet. Olaf bliver hidsig. -Stå dog ikke sådan der og driv! Men manden reagerer ikke, og Olaf må tage hele slæbet selv. De kommer til sidst op, ham, Marie og deres lille datter på 2 år. Finder deres kahyt, og får efterhånden stavlet det meste ind. De lader imidlertid en enkelt kuffert stå udenfor i gangen, mens de logerer sig i det lille rum. Da Olaf lidt efter åbner døren for at bringe den sidste kuffert ind, er den væk. Olaf leder op og ned ad gangen, men den er væk. Stjålet nok. Han går til kaptajnen og anmelder tyveriet, og har en underlig fornemmelse i sin mave, for var det ikke netop den kuffert, han havde anbragt den brune pakke i. Det var det vist...

Det banker på kahytsdøren. Olaf og Marie og Miriam ligger og sover derinde. Klokken er seks om morgenen. Det er på Hurtigruten på vej fra Vardø til Trondheim. De er netop ankommet til Tromsø. Sejladsen har været rolig selvom det er den 23 december, har havet vist sig fra sin venlige side. Marie lukker op. Udenfor står to herrer. De præsenterer sig som norsk politi, og spørger om de kan tale med Olaf. Olaf ligger i overkøjen, og kigger lidt søvndrukken ud, idet han spørger, hvad det drejer sig om.

-Vi har fundet deres taske, som De har meldt stjålet- Siger den ene betjent, - Og vi vil gerne tale med Dem angående indholdet i den taske.- Olaf bliver kold og varm på samme tid. Springer ned fra køjen, og får i løbet af et øjeblik tøjet på. Da han vil gå ud sammen med dem, stopper de ham og siger: Vi skal lige have disse her på. Så vi er sikre på at de ikke løber nogen steder.- Og så tager de om Olafs arme og fører dem sammen, hvorefter de spænder håndjern om begge hans håndled. Olaf mærker en dyb smerte indeni sig blandet med angst. Hans kone ser med tilbageholdt åndedræt på ham: -Rolig, det skal nok gå altsammen. I det samme vågner deres lille datter. Hun forstår ingenting, men fornemmer stemningen og giver sig til at græde. Så bliver Olaf ført væk, og det er det sidste han ser til sin kone og datter de næste 4 1/2 måned

-Vi fandt Deres kuffert i en anden kahyt, og under en madras fandt vi denne pakke. Den ene af de to betjente som arresterede Olaf, sidder nu overfor ham i et rum, som de har omdannet til en slags forhørslokale på båden. - Og i pakken, som tyven har åbnet, lå en udhulet bog med hash. Da Deres navn står udenpå pakken, må vi formode, at det er Deres hash. - Kan De vedkende Dem det ? Spørger politimanden. Olaf ved godt, hvad det hele drejer sig om. Han ved at han er i knibe, men ved også, at han aldrig har åbnet pakken, som de modtog kort før de skulle rejse, fordi han så kunne undskylde sig med i givet fald, at han intet kendte til indholdet. Han troede ligesom strudsen, at hvis han bare lagde pakken uåbnet i sin kuffert, ville der ikke ske noget, hvis man begyndte at gennemrode deres bagage i tolden. Han havde ikke forestillet sig, at kufferten blev stjålet, og at tyven havde lukket pakken op. Men sådan var det, og nu sad han i saksen.- Vi bliver nødt til at tilbageholde Dem, siger politiamanden. Deres kone og deres barn får lov til at rejse videre, men De bliver ført i land for nærmere afhøring. Olaf blegner, men fatter sig og siger: - Jamen jeg har jo ikke lukket pakken op, så

hvor kunne jeg vide, hvad der var i den? Men der er ingen der svarer. Han bliver ført ud og ned af landgangstrappen, hvor der holder en bil, som kører ham til politistationen i Tromsø. Her bliver han anbragt på en stol i et kontor sammen med en piberygende ældre herrer, som lader ham sidde i lang tid og vente uden at tiltale ham. Nogle timer går. Olaf hører langt væk færgens tuden i det den sejler ud fra havnen. Hans familie er sejlet videre ned langs den norske kyst. Han selv sidder her, og aner ikke hvad der skal ske, og det er den 23 december. Dagen før juleaften!

En betjent kommer ind. Han beder Olaf om at følge med. Olaf er stadig i håndjern. De går ned af en langmørk gang til en trappe som fører til detentionscellen. Her bliver Olaf befriet for sine håndjern til gengæld for at blive anbragt i en lille celle med rå vægge, en tissekumme i hjørnet og en skæv jernseng som er slået ned fra væggen. Den tunge dør lukkes bag ham, betjenten observerer ham et øjeblik gennem det lille kighul. Så lyder et smeld. Hullet bliver lukket og Olaf er alene. Han sætter sig på en taburet. Tankerne flyver ind og ud af hans hoved. Hvad nu? Hvad skal der ske? Det hele er et helvede. Han er spærret inde. Hans familie er væk. Alene, alene, alene. Men så ser han op mod det lille tremmebeklædte vindue øverst oppe i væggen. Og med eet ser han gennem vinduet imellem stolperne et lillebitte lys. Det er en stjerne, som titter ned til ham, og han erindrer et digt, han engang skrev en aften på klinikken oppe i Mehamn: Alle stjerner er barneøjne, som ser ned på dig. Ser ned på dig. Barneøjne. Og så giver han sig til at græde. Han hulker dybt og synker ned i en bundløs sorg. Der bliver han lidt i det sorte mørke. Så kigger han op og ser at stjernen stadig lyser ned på ham, og i det øjeblik får han modet tilbage. Når han kan se en stjerne, tænker han, så er der stadig håb. Han lægger sig på den umagelige seng og falder i dyb søvn ovenpå dagens uvirkelige hændelser.

Det banker hårdt på den tunge metaldør, og en lille lem åbner sig hvorigennem en bakke med et halvt rugbrød en lille klat smør og et metalkrus med the bliver stukket ind. Olaf rejser sig halvt op og gnider sig i øjnene. Han ser på sit ur, klokken er kun fem, og udenfor er det bælgravende mørkt. Men det er åbenbart tiden, man bliver vækket på her i etableringen, tænker han, og rejser sig fra klapsengen og tager bakken ned på bordet. Så sætter han sig på den skæve metalstol og tager en slurk af theen, som allerede er lunken. Rugbrødet knækker han i flere stykker som han presser ned i smøret, hvorefter han indtager sit storslåede morgenmåltid. -Hvad nu? tænker han. Skal jeg bare sidde her og vente. Og hvad har jeg egentlig gjort, udover at ryge lidt marihuana en gang i mellem. Jeg havde jo tænkt mig at give pakken tilbage uåbnet, for ikke at komme i vanskeligheder, og så kommer den forbandede tyvekragt og ødelægger det hele. Det er sgu da for galt. Nå, men de kommer nok snart og lukker mig ud, og fortæller at det hele er en misforståelse. Olaf beroliger sig selv, men kan alligevel ikke lade være med at spekulere. Han hjerne giver ham ingen ro, og en gang i mellem er han lige ved at græde, når han tænker på sin lille datter, som han, aftenen før han blev anholdt, løb rundt og legede med på dækket af skibet, som skulle bringe dem allesammen trygt tilbage til Danmark til en stilling han havde fået i Struer som skoletandlæge. Og så blev han i stedet lagt i håndjern! Hvad i himlens navn var det hele dog for noget? Da han har spist sine humpler lægger han sig tilbage på briksen og venter.

Der lyder raslen af nøgler, som bliver sat i låsen og døren går op. Udenfor står en betjent og siger på norsk, at han skal komme med. Olaf tager sine støvler og sin Parkajakke på og går med. Han bliver ført til et kontor, hvor han atter må vente en rum tid, inden en alvorlig herre træder ind. Han meddeler Olaf, at man har besluttet at sende ham tilbage til Nordnorge med hurtigruten som afgår i aften.

: -Hvorfor skal jeg tilbage? Spørger Olaf.

: - Det skal du fordi der skal efterforskes yderligere i din sag, og da den er foregået i Mehamn, er det Vadsø retten som skal træffe den endelige afgørelse, og det kan godt tage lang tid. Derfor sender vi dig til Vardø, hvor fængslet ligger, og hvor du skal sidde mens sagen pågår, og hvor der ligeledes skal fældes dom.

Manden ejer ikke evnen til smil, mærker Olaf, og hans åndelige temperatur påvirker ham i den grad, at Olaf bliver helt kold indvendig.

: - Du bliver hentet om et øjeblik og kørt ned til skibet, hvor du bliver overladt i kaptajnens varetægt. Du skal vente her, indtil de kommer .

Manden forlader rummet, og Olaf er lamslået. Altså skal han ikke hjem til Danmark, som han havde regnet med. Fordi de har fundet en klump hash, som han ikke engang har modtaget, skal han nu fængsles langt oppe i Norge tæt på den russiske grænse. Og hvorlænge skal det vare? Han aner det ikke. Og hjemme i København ville besiddelsen af 15 gram rød libanon allerhøjst resultere i en bød på 500 kr, hvis det overhovedet ville blive til straf. Det var jo tilladt at have en klump til eget forbrug, vidste han. Men han havde øjensynlig ikke taget højde for nordmændenes forhold til euforiserende midler, som de opfattede på linie med hård narkotika. Og det var hvad han nu skulle bøde for!

En politibil bragte ham til båden, hvor han blev overleveret til en matros, som førte ham op i skibets detention, et rum på 2 gange 2 meter beklædt med metalplader, så fulderikker ikke kunne sparke væggene i stykker. Der var en smal bænk, og her blev han lukket inde. Rummet varanbragt tæt op ad et spil, som drev kranen, som var i brug når skibet blev losset og lastet, og det spil kørte uafbrudt med en skrigende lyd, som fik hele det lille jernkammer til at vibrere og ryste. Olaf sad der i sin parka, som var det eneste han havde til at beskytte sig med mod kulden. Rummet var uopvarmet. Det var minus 10 grader udenfor. Og det var juleaften den 24 december 1970. Han krøbsammen i et hjørne på sin bænk, og ventede.

Der gik nogle timer, hvor Olaf sad og frøs og rystede, hver gang kranen gik i gang, men på et tidspunkt stoppe den. Han kunne mærke på lydene og skibets vibrationer, at de var ved at lægge fra kaj. De store motorer larmede kraftigt, og han følte af skibets gyngende bevægelser, at de var begyndt at sejle. Så blev en nøgle stukket i låsen, og metaldøren lukket op. En matros stod udenfor. : - Du kan komme ud nu, blev der sagt. - : Kaptajnen mener, at du kan være udenfor, når vi sejler. Du springer vel næppe overbord! Olaf krøb ud af det lille rum og rettede sig op. Der blæste en iskold vind ude fra havet, og sammen med matrosen skyndte han sig indenbords i salonen, hvor der var varmt og hyggeligt og mennesketomt, da det jo var juleaften, hvor folk var hjemme i familiens skød og ikke ude og sejle med Hurtigruten. Matrosen forlod ham, og han følte sig fri igen, selvom han godt viste, at hans frihed var begrænset til skibets omkreds. Der var nu alligevel ikke helt tomt i rummet, viste det sig. For ovre i et hjørne sad en ung mand klædt i sametøj. Olaf gik hen og satte sig ved siden af ham og præsenterede sig. Den unge mand hed Egild. Han var på vej op til sine forældre i Hammersfest, og havde god tid til at lytte, når Olaf fortalte om sine genvordigheder. : - Hvad synes du jeg skal gøre. De er jo helt hysteriske her oppe i Norge. Bare fordi man har en lille klump hash, så skal man i håndjern og i fængsel. Skulle jeg prøve at stikke af, næste gang vi er i havn? : - Du skulle nok have flygtet for lang tid siden, den gang I opdagede at tasken var væk. Nu er det for sent. Du ender bare i en snedrive et eller ndet sted inde på fjeldet, og der er ikke så rart, hvis ikke man har den rette udrustning, svarede Egild. I det samme kom kaptajnen ind. Han gik hen til de to unge mænd og sagde: - Det er juleaften, og I er de eneste to passagerer på skibet. Har I lyst til at tilbringe julemiddagen ved vores bord i mandskabslukafet, så skal I være velkomne. Juleaften skal jo fejres, uanset hvem man er og

hvor man er. Og han smilte venligt til dem begge, og gik ikke nærmere ind på Olafs status som fange på skibet. Så de fulgte med op i mandskabets spisesal, hvor der stod et dækket bord pyntet med gran og levende lys, og rundt om stod matroserne og grinte smøret da de så Olaf, uden dog at komme ind på, hvorfor de grinte.

Der blev serveret kogt torsk med hvide kartofler og sennepssovs, og bagefter is. Stemningen var en smule trykket, men det var bedre at sidde der, end oppe ved skorstenen i den lille fryseboks, tænkte Olaf og pillede et stort fiskeben diskret ud af munden. Da de var færdige med at spise, fik Olaf lov at ligge på en bænk i salonen mod at lade sig overvåge af Egild mens de var i havn, så han ikke flygtede.

Efter yderligere et døgn's sejlads nåede de Hammersfest, hvor Egild stod af skibet og overlod Olaf til status som eneste passager på Hurtigeuten på vej mod Vardø. De passerede hans sidste tilholdssted Mehamn, som han dog ikke fik lov til at gense, fordi han her atter blev anbragt i den lille metalboks oppe ved spillet, og nogle timers yderligere sejlads lagde de til i Vardø.

Nede på Kajen holdt en politibil, og en uniformeret betjent kom ombord og førte Olaf ned og ind i bilen, som kørte ham til fængslet. Det var en stor rød bygning i byens udkant. Olaf sad der i sin parka og frøs så han rystede. Han var slet ikke rigtig klar over, hvad der skete med ham. Inde i modtagelseskontoret måtte han aflevere sit overtøj og alle sine andre ejendele inklusive hans dejlige armbåndsur, han havde arvet efter sin bedstefar. Så kom en stor fængselsbetjent og ledte ham op ad en trappe til cellerne. Han fik nr. 7 og blev låst inde. Rummet han nu befandt sig i var pænere end fængslet i Tromsø. Det var mere moderne med pæn farve på væggen og et lille træbord, en stol og en seng, som ikke kunne klappes op om dagen. Kummen i hjørnet var til at tisse i og ved siden af den var en håndvask med hane. Han satte sig på stolen og gloede tomt ud i rummet og over på vinduet med tremmerne og den sorte polarnat udenfor. Det var aften nu, og lidt efter kom maden ind ad lemme i døren. Der var suppe med fiskestykker i og brød og en lille fiskefrikadelle med hvid sovs og tre store udkogte kartofler. Han spiste begærligt, for han var rigtig sulten ovenpå alle disse ting, han så abrupt var blevet udsat for.

Indespærringen.

Friheden i fængslet. (Fængslet i friheden.)

Olaf gloede tom ud i luften. Han var blevet spærret inde. Han var blevet berøvet sin frihed, som man siger. Men var han nu det? Se det er et godt spørgsmål. Ikke? Og det spørgsmål har vi nu tænkt os at stille, for at se hvad svaret bliver, som skrives her på disse sider.

Det første han gjorde, efter han havde spist den fortræffelige norske fængselsaftensmad, var at lægge sig udstrakt på sin seng og begynde at tænke sig om. Han tænkte hele tiden på, hvad han skulle gøre for at komme hurtigst muligt ud igen. Først tænkte han på, at lyve sig fra det hele og brygge en historie sammen, som han kunne præstere for fængselsbetjenten, som så kunne forelægge den for inspektøren, som så kunne forelægge den for dommeren, som jo på et eller andet tidspunkt skulle tage stilling til, hvad der fremover skulle ske med ham. Han vendte og drejede de forskellige scenarier, som han ville skabe, for at stille sig selv i et så gunstigt lys som muligt. Der var mange muligheder, man kunne betjene sig af, tænkte han. Hele tiden drejede det sig om at slippe ud. Det var ligesom, når et vildt dyr bliver taget til fange. Det styrter sig mod fangenskabets omklamrende vægge. Søger i alle hjørner og kroge efter en vej ud. En udvej. Og det var, hvad hans tanker ustandselig kredsede om. Til sidst faldt han i søvn. En urolig søvn med drømme, han slet ikke huskede, da han nogle timer

senere vågnede fordi han skulle tisse, og troede han stadig var i kahytten på vej hjem til Danmark.

Han fik et shock, da han slog øjnene op og mærkede den fremmede lugt af lakmaling fra væggene i cellen og så den tynde lysstribe under døren fra gangen udenfor. Han rejste sig op og vaklede i det svage lys over til tissekummen og lod sit vand. Så krøb han atter ned under det grove uldtæppe som dækkede hans seng og faldt øjeblikkelig i dyb drømmeløs søvn.

Han vågnede ved hårde bank på døren, samtidig med lyset blev tændt i en skærende pære i loftet. Et øjeblik efter åbnede den lille låge, og en bakke morgenmad blev rakt ind i cellen. En kop the, et halvt rugbrød og en lille klump smør, var hvad han fik. Han tog sine bukser og trøje på, satte sig ved bordet og gav sig til at spise. Han var sulten, så selvom det var simpelt, bekom det ham vel. Theen var dejlig varm og udenfor sneede det. Det var bælgravende mørkt. Vinter i Nordnorge er nat hele døgnet. Det var han vant til, og efterhånden som theen og brødet begyndte at gøre sin virkning, følte han en vis hygge ved at sidde inde i det lille rum og se snefuggene trænges om ruden og tremmerne, der var foran. Han følte sig på en underlig måde tryk, samtidig med at der dybt nede lurede en heftig desparation, som hele tiden ville til orde og fortælle hvor vigtigt, det var, at han hurtigst muligt kom ud. Han begyndte at spekulere. Han begyndte at forberede sin forsvarstale, satte sig over på sengen, lænede sig op ad væggen og prøvede at finde hoved og hale i det hele. Han var spærret inde, og vidste ikke hvor længe, det skulle vare. Under alle omstændigheder blev han nød til at strukturere sin dag. Det var han ikke i tvivl om. Hvis ikke han havde en klar og simpel dagsrytme, ville han sikkert blive tosset på ganske kort tid.

Der var gårtur kl 10. Fængselsbetjenten drejede raslende nøglen om i låsen og lukkede op. Det var en stor rødmosset nordmand med et venligt smil på læben. Han gelejdede Oluf ned ad gangen til en trappe, som førte til underetagen, hvorfra der var adgang til et aflukket gårdområde. Olaf trådte ud og mærkede den iskolde luft slå ham i ansigtet. Der var andre fanger derude, og Olaf gik hen dem, for at falde i snak.

-Hvad sidder du inde for, spurgte en. -Jeg har røget noget hash, svarede Olaf. Og så fandt de en klump i min bagage, da jeg var på vej hjem til Danmark. -Hvor meget havde du? -En tyve måske tredive gram. - Uha, sagde normanden. -Det var meget. Det kan godt give dig to års fængsel heroppe. De er helt vilde med at give hårde domme. Det krøb koldt ned ad Olafs ryg. To års fængsel. Det kunne ikke være rigtigt. Han havde jo ikke gjort noget særligt set med danske øjne, men heroppe i det Nordligste Norge var det øjensynlig anderledes. -Pyha, tænkte han, og gik lidt afsides fra de andre og kiggede op gennem trådnettet, som var spændt ud over deres hoveder. Himlen åbnede sig over ham med et mylder af stjerner. Han måtte bare være tålmodig. Så skulle det nok gå altsammen, tænkte han. Så blev de kaldt ind, og lidt efter sad han atter i sin lille celle og stirrede ind i den grønne cementvæg. Han måtte være omhyggelig med at forberede sig til retsagen. Det vidste han. Han måtte nægte alt. Det kunne han ligeså godt gøre. Hvorfor ikke? Han var ikke forbryder. Nej. Han var et offer for tilfældige sammentræf. Han lagde sig ned på briksen og spekulerede på, hvad han ville sige. Han tænkte også på, om ikke han kunne få sin kone til at gøre noget, så han blev udleveret til Danmark. Han ville skrive et brev til hende. Det var det første han ville gøre. Han rejste sig op igen og trykkede på ringeklokken ved døren. Lidt efter kom betjenten og han bad om papir og skriveredskaber. Da han fik det, satte han sig ved bordet og gav sig til at skrive.

Kære Marie, - Jeg er så ked af, alt det der er sket. Jeg ville jo slet ikke andet, end være sammen med dig og Miriam. Og have det godt og opleve hinanden. Og så kom dette

forfærdelige ind i vores liv. Ganske uden forvarsel. Men godt er det, at I nåede at komme hjem til Danmark før også I blev taget af politiet. Bare på grund af en lille klump hash. Det er simpelthen for sindssygt. Nu sidder jeg så her i fængslet i vadsø, og skal vel sagtens for retten på et eller andet tidspunkt. Men vil du ikke nok gøre mig en tjeneste og prøve at få nogen til at få mig overført til Danmark. De er helt vilde her. En af mine medfanger fortalte, at blot man havde en lille portion marihuanna på sig, var det ikke ualmindeligt, at man fik helt op til to års fængsel. Hvad siger du? To år væk fra jer. Jeg kan slet ikke overskue det. Jeg tror jeg ville gå helt ned med flaget, hvis det skete. Altså, prøv at få fat i nogle af de gode folk vi kender. Som arbejder som journalister, Niels Ufer for eksempel, eller Jacob Ludvigsen, og som kan skrive om min vanvittige sag, og på den måde få mig ned til Danmark, hvor min forseelse, hvis man overhovedet kan tale om en sådan, slet ikke rangerer i den kategori, som den gør heroppe i det iskolde nordnorge. Ellers klarer jeg mig. Er ved at lave mig en daglig rutine, for at have styr på dagene. Det er kulsort nat udenfor mit tremmebesatte vindue, men der er stjerner på himlen, og at sidde og finde de store stjerne tegn, og se dem langsomt bevæge sig, som jorden drejer rundt, bereder mig stor glæde. Så er jeg lige så fri som alle andre, selvom nogle tåbelige mennesker har fundet det passende at spærre mig inde, fordi de skal have en syndebuk at udstille. Kan I nu have det godt. Du må gerne sende lidt cigaretter og slik og en god bog, hvis du vil. Tak for al din tålmodighed med mig. Jeg håber vi snart ses. Din Oluf.

Han foldede brevet sammen og lagde de i konvolutten. Så satte han sig over på sengen og græd.

Den næste morgen var det en ny dag, skønt man slet ikke kunne kende forskel på nat og dag. Det hele gik ud i eet. Den eneste forskel var, at en dag sneede det, så man ikke kunne se ud af vinduet for fygesne, og en anden dag var det blikstille med tindrende stjernehimme og nordlys ude i det fjerne. Hver morgen blev lyset tændt på slaget seks, og et kvarter efter kom morgenmaden, og så skulle man være parat og stået ud af sengetæpperne, så man kunne modtage den lille bakke med den triste opdækning. Olaf begyndte at lave sig en dagsplan. Når han havde spist, børstede han sine tænder ved den lille vask i hjørnet, som også nu og da blev brugt til at tisse i. Men han skyllede altid omhyggeligt efter, og rengjorde kummen med børsten, som hang nedenunder. Han lagde sig så igen på briksen og blundede et par timer, mens hans tanker ustandselig flakkede omkring det sprængfarlige emne, der omhandlede hans forestående retssag. Det var stort set det eneste, han tænkte på, og han fabrikerede utallige senarier, med forslag til hvad han ville sige til sit forsvar. Især gik han meget op i at formulere, hvorledes han mente, at han overhovedet intet havde haft med den famøse pakke, som var sendt op til ham, at gøre. Han havde jo aldrig lukket den op, så hvorfor skulle han så straffes for at besidde noget, som han slet ikke vidste, var i den. Han gentog sætningerne, som han ville sige, når dommeren stillede ham spørgsmål, og hele forløbet med forsvarer og anklager kørte rundt i hans hoved. Tiden gik med det, og kl 10 var der gårdtur, og derefter bad i det store flisebeklædte iskolde baderum. Men det var en velkommen afbrydelse i det monotone celleliv, og han nød at stå under den varme bruser, indtil fængselsbetjenten kom og gennede ham ud. Så var det efterhånden blevet middag og suppe og fiskeboller fra den nordnorske torskeproduktion blev serveret. Om eftermiddagen besluttede han sig til at sidde stille og intet foretage sig. Han satte sig i skrædderstilling med ryggen op ad væggen på sin briks og lod sine tanker fare, hvorhen de ville. Han havde i lang tid været stærkt optaget af den indiske filosof og foredragsholder Jiddu Krishnamurti, da han havde et meget forvirret forhold til mange ting. Mens han læste til tandlæge, var en af hans bedste venner blevet

medlem af det venstresocialistiske parti, og derigennem en del af det såkaldte ungdomsoprør. Den fri abort og det fri gymnasium blev udtænkt i de kredse, hvor også Olaf færdedes, og mange af hans bekendte var involveret i forskellige politiske aktiviteter. Samtidig havde han også venner, som stræbte efter magt og prestige. De ville være advokater eller læger og have sig en karriere. Han flaksede mellem disse yderpoler, og da han igennem et koncertarrangement til fordel for et ungdomshus på Bornholm, hvor han aftjente sin værnepligt og boede på et nedlagt landbrugsejendom oppe i Olsker, kom i forbindelse med forskellige rockorkestre fra Sofiegården i København, var han pludselig skredet fra den kolde socialistiske attitude over til den hjertevarme hippiestil, godt hjulpet på vej af adskillige chillums og de dybe toner fra især een guitarist fra bandet Hurdy Gurdy, Klavs Bøhling. Han blev under en enkelt koncert med dem så gennemgribende turnet på, at hans livsstil på et øjeblik var forandret for altid. Hans socialistiske venner fra studietiden, for slet ikke at tale om hans medstuderende på tandlægehøjskolen forsvandt for altid ud af hans synsfelt. De gamle venner på jurastudiet og medicinen røg samme vej, og ind kom hele den spirituelle verden med chakra og yoga og meditation. Oppe i Olsker kom flere og flere skæve eksistenser til, som i den lyse sommernat samledes omkring bålet mens piben gik rundt og guitar-spil og trommelyde forplantede sig ud i de omgivne fyrreplantager.

Han sad der og lod sig rive med af sine egne vildtflyvende tanker. Han sad der og drømte om den gang, han skrev kronik til et blad om at sidde stille og lytte. Og hvor glad han var blevet, da han lørdag morgen på spisesedlen i kiosken havde set, at hans indlæg var blevet optaget. Han tænkte på sin tid i militæret på Almegårds kaserne. Her havde han anbragt plakater på begge sider af sin lille Morris varevogn med påskrifter om "Aldig mere krig i Viet Nam" og "Stop amerikansk imperialisme" og blev nogle dage efter kaldt op på øverskommanderende Oberst Lesleys kontor, hvor han blev pålagt øjeblikkeligt at fjerne plakaterne, som man fra forsvarets side anså for uanstændige, når nu så mange brave amerikanske soldater kæmpede for det danske folks frihed.

Han tænkte og han tænkte, og hurtigt gik der nogle timer og eftermiddagen og aftenen dukkede op. Da bankede det på døren, og den gik op og udenfor stod en mand med en rulle vogn, hvorpå der var opstablet bøger man kunne låne.

Da Olaf nu var meget interesseret i at læse om alt mellem himmel og jord, og han jo ikke havde så meget andet at lave der i sin lille celle, så gav han sig til at gennemrode alle bøgerne i kassen, og stødte så på - hvad der egentlig var ret mærkeligt heroppe i fængslet i vardø - Herman Hesses "Glasperlespillet". Han greb den med begærlighed, som var det en sjælden skat, og satte sig straks til at læse der på sin sengebriks. Side op og side ned om mesteren i det hellige spil om livets skæbne. Han slugte bogen i eet væk, og var færdig med den på to dage. Slutningen omhandlede en særlig metodik til at kontrollere åndedrættet med, og da han stadig ikke havde andet at lave, begyndte han at experimentere med sit vejr, eller med sin vejrtrækning nærmere bestemt. Han vidste jo godt, at vejret trak sig selv. Ellers ville man jo dø øjeblikkelig, hvis det beroede på ens egen insats. På den anden side var der jo også en mulighed for at trække vejret bevidst. Man kunne derved styre sit åndedræt og bringe det ned i en rolig rytme. Nu tænkte han, at hvis man lod det ubevidste selvregulerende åndedræt følge af det bevidst styrede, således at disse to mekanismer smeltede sammen til eet, så ville der principielt ikke være forskel på, om han trak vejret ind eller ud. Dette gav han sig til at undersøge, idet han lagde sig på sengen og slappede helt af (han havde jo tid nok) og på et tidspunkt efter han havde gjort forsøget flere dage i træk, oplevede han, at han ikke kunne afgøre om han trak vejret ind eller ud. Det var meget chockerende, og bragte ham næste på randen af panik. Det var jo subtile processer han

gjorde forsøg med, og måske var det ikke så klogt, det han gjorde. Men han ønskede af hele sit hjerte, at finde ud af, hvad kroppen kunne og ikke kunne.

En dag, hvor han nærmest som i trance lå og lod sit vejr trække sig selv, mens han var fuldstændig bevidst om sin egen del i dette, skete det mærkelige, at hans krop løsrev sig fra sit hylster og løftede sig op over den fysiske krop. Han havde det man kalder en ud af kroppen oplevelse. Det var meget mærkeligt, og han blev ret forskrækket, men lod det dog ske, og lå i flere minutter og flød som på en sky 2 meter over sig selv og sengen. Da han følte, at det var nok, gled den psykiske krop ganske langsomt ned og tog atter bolig i hans fysiske krop.

Denne oplevelse, og de mange eksperimenter med åndedrættet førte ham ind på sporet af yoga, som han begyndte at indkorporere i sit daglige træningsprogram. Han satte sig på gulvet i skrædderstilling og lod atter sin krop overtage styringen samtidig med, at han var bevidst om, hvad der skete. Han opdagede da, at kroppen selv havde sin egen intelligens, som ledte ham på sporet af bevægelser og stillinger helt udenfor hans egen kontrol. Og bedst var det, at alle disse forskellige stillinger og bevægelser ganske automatisk førte over i hinanden. Det var eet flow, som han oplevede, og som også indeholdt åndedrættet og dets bevægelser. Hver dag gennemlevede han disse ting, og efterhånden som tiden gik, blev han mere og mere en enhed uden spaltning eller adskillelse mellem noget af det, der foregik udenfor og indenfor i ham. En dag sad han i sin sædvanlige position på gulvet. Det sneede kraftigt udenfor, og nogle små spurve havde søgt læ i en krog langs vinduesrammen. Han hørte de puslede derude, og lagde sig roligt ned for at slappe af. Men han fik ikke lov at ligge ret længe, for nu rejste hans krop sig ganske langsomt op og en summen nederst ved hans ryghvivler tog til og omfattede efterhånden hele hans ryg, mave og skuldre. Han lod tingene ske, som han havde for vane, hvor han nu efterhånden var begyndt at få ubetinget tiltro til alt hvad der skete og mærkede en elektrisk spænding bevæge sig op gennem sin mave og bryst op forbi sin hage og hals forbi sin mund og næse indtil den slog ned og ind i hans pande.

Vinduet han sad foran med tremmerne og de tilsnede ruder åbnede sig som et gardin, der bliver trukket fra og han kunne ubesværet se lige op i himlen. Rummet han sad i blev stort som en sal, og de små spurve udenfor begyndte at synge med klare toner som nattergale. Han følte sig så fri og ubesværet og lykkelig som nogensinde, og så begyndte han at ryste. Han rystede så kraftigt at gulvet skælvede og i det samme lukkede fængselsbetjenten celledøren op og fandt Olaf liggende på gulvet i svære kramper. Han slog straks alarm, og på få øjeblikke blev Olaf båret ud og ned i vagtstuen, hvor fængselsinspektøren lidt efter ankom, og fik ham overført til byens hospital med en ambulance.

Den vagthavende læge stod og betragtede Olaf, som lå på et undersøgelsesleje i hospitalets modtagelsesafdeling. Olafs krop genlød stadig af svage rystelser. Han var bleg og stærkt udmattet. -Hvad er det med dig? Spurgte lægen, og så mistænksomt på Olaf. Har du hyperventileret for at komme ud af fængslet? Han smilede selvsikkert. -Det skal vi snart få rede på. Og så tog han en plastickpose og holdt den ned over Olafs ansigt, så han kun kunne trække vejret gennem den. Olaf pustede ind og ud i posen, og forstod ikke helt, hvad der skete, men holdt ikke op med at skælve af den grund. -Træk vejret hurtigere gennem posen! Befalede lægen. Olaf gjorde sit bedste, og var til sidst helt ved at miste vejret, men rystelserne fortsatte, og til sidst opgav lægen og sagde: -Så må vi jo indlægge, og se om vi kan finde ud af, hvad der er i vejen med dig. Han kaldte på en sygeplejerske, som kom ind og hjalp Olaf ned fra båren. Han havde svært ved at stå på benene, og sygeplejersken måtte

støtte ham. Hun smilede til Olaf, og i samme øjeblik han mærkede hendes varme venlighed ophørte hans rystelser.

En stor hvid seng med tykke puder og en dyne med bløde fjer var hvad der mødte Olaf, da han kom ind i sygestuen. Der var en seng til, men den var tom. - Ja foreløbig kommer du til at ligge alene, men det har du vel ikke noget imod? Den unge pige med det venlige smil hjalp ham op og lagde dynen godt ned om ham. -Nu lægger du dig bare til at sove lidt, og slapper af. Lidt senere kommer aftensmaden, og så kan vi snakke sammen igen, ikke? Olaf nikkede svagt og sendte pigen et anspændt smil. Så lukkede hun døren, og han var alene. Hvad var det der var sket? Det hele gik bare så hurtigt. For et øjeblik siden sad han i sin fængselscelle og mediterede, og så pludselig lå han her i en stor hospitalsseng. Han var umådelig forvirret. Tankerne myldrede rundt i hans hoved. Men en ting var han sikker på, og det var at der var sket noget vigtigt med ham. Uden selv rigtig at vide det, havde han sat nogle processer i gang, som han slet ikke kunne styre. Og det var måske også meningen, tænkte han. At de slet ikke skulle styres, men at de skulle have lov at udfolde sig helt udenfor hans kontrol. Langsomt flød han hen og lå bare og nød sin nyvundne frihed. Så kunne der komme, hvad der ville. Han skulle nok klare det.

Den næste dag var der stuegang. Overlægen og den assisterende læge, som havde taget imod Olaf kom ind fulgt af sygeplejersken fra i går. Overlægen var en brav ældre normand med et stort fuldskæg. Han stirrede indgående på Olaf. Så spurgte han:- Hvad er er i vejen med dig? Olaf vidste ikke lige, hvad han skulle svare, men prøvede dog: Jeg har jo gjort åndedrætsøvelser og noget yoga i fængslet, og er derigennem nok kommet til at åbne nogle chakras, som har medført en kundalini-rejsning. Det tror jeg hvertfald. Reservelægen stod og så ud som om han morede sig over forestillingen. Sygeplejersken så medlidende på Olaf, som nu sad op med hovedgærdethøjt og mest af alt lignede en patient i terminalstadiet. Overlægen så overbærende på Olaf:- Så du mener du har været ude for en åndelig oplevelse. Er det sådan jeg skal forstå det? Olaf nikkede. - Så du er en slags Jesus, hvis jeg forstår dig ret? -Det er måske så meget sagt, men jeg er ikke i tvivl om, at der var noget højere på færde, sådan som de spurve pludselig sang udenfor mit tremmevindue. Det var som en befrielse, da de to store fløjdøre gik til side, og universet i al sin glans og væld kom til syne. Så fik jeg et chock og det var nok det der skete, tilføjede Olaf.

Lægerne gik lidt til side og konfererede. Det var som om de fniste, mærkede Olaf. Den lille sygeplejerske stod ved Olaf og tog hans hånd og gav den et lille klem. Så kom lægerne tilbage. Du er jo taget for at have røget marihuana. Og skal i retten på et eller andet tidspunkt. Nu lader vi dig foreløbig komme dig en uges tid, hvor vi observerer. Måske er det en fængselspsykose vi har at gøre med, som ytrer sig i alle de syner du har haft. Du er tandlæge, ikke? Olaf nikkede.-Så helt tosset kan du jo heller ikke være! Begge lægerne stak i en høj latter. Sygeplejersken lo nødtvungent med. Da Olaf lidt senere lå i sin seng og kiggede ud af vinduet, så han lægerne fra stuegangen iført anorakker, skibukser og pelshuer, drøne ned ad bakken, der førte op til sygehuset. De var på ski på vej til frokost.- Hvem der kunne være derude på ski lige nu, tænkte Olaf. Men det kunne ikke nytte noget, at tænke sådan. Han var en fange. Kun midlertidigt befriet for sit fængsel. Det vidste han godt. Så det var bare om at få det bedste ud af sin situation som muligt, og ligenu var alting jo godt. Han lå i en dejlig seng, og fik serveret mad tre gange om dagen og the med boller ind imellem. Det var noget andet end den spartanske fængselskost, så alt i alt havde han det godt. Og hans opfattelse af virkeligheden havde sandelig også ændret sig. Tidsfornemmelsen var så godt som ophørt. Det var ligesom hans tilstedeværelse i øjeblikket var nok for ham, og han så alt i det perspektiv. Ude i det fjerne foran hans vindue sås en høj mast, som var anbragt ovenpå et

bakkedrag. Midt på dagen, når det skumrede, blev masten synlig, og her så han Amundsens store luftballon, som skulle føre ham til nordpolen, fastgjort til masten og en hel folkemængde, som stod nedenfor og vinkede farvel idet ballonen slap sit tag og steg til vejrs. Olaf lå og så det hele ske, og var helt væk, da en ældre sygeplejerske kom ind. Hun stirrede på ham, for hun kunne godt se, at han var i trance. Hun klappede i sine hænder, og Olaf kom til sig selv. -Hvad er der med dig? Spurgte hun. -Jeg ved det ikke, svarede han. Men jeg har lige set Amundsen tage afsted mod nordpolen. Jeg tror jeg har oplevet det, man kalder tidens illusion. Alle tider er jo nutid. Kan ikke være andet. Og ligenu oplever jeg alle tider. Jeg ved ikke hvorfor, men det er meget indlysende for mig, at sådan er det. Sygeplejersken satte sig ved sengen og så Olaf dybt ind i øjnene, og han mærkede hendes bekymring. -Du skal ikke være bange. Jeg tror, jeg har check på det, sagde han. -Det håber jeg sandelig, udbrød hun på syngende norsk og lo, idet hun rejste sig og lod Olaf alene igen i den store seng.

Sådan gik dagene på hospitalet. Han kendte nu de fleste af de ansatte der. Han var blevet oppegående og gik omkring som en anden vismand og førte samtaler med hvem han mødte, og snart blev det besluttet, at han nok var rede til atter at indtræde i fængselsmiljøet. Overlægen havde fået foranlediget, at han nu ikke længere måtte sidde isoleret alene i en celle, men skulle anbringes sammen med en anden indsat. Så mente man, at kunne forsvare at sætte ham tilbage i fægslet igen på trods af hans psykiske tilstand, som det blev formuleret af den ældre sygeplejerske, der gav ham beskeden. En morgen holdt sygehusbilen udenfor hospitalet, og Olaf vinkede farvel til personalet, der stod og tog afsked. Lidt senere kørte bilen op foran fængselsbygningen og Olaf blev ført ind i forrummet, hvor den store betjent tog imod ham- Hej, så har vi dig igen. Sund og rask efter et lille hospitalsophold! Nu skal du høre. Vi kan jo ikke have, at du bliver dårlig igen, så derfor skal du have en kammerat at være sammen med. Nu skal du se, nu går vi op og banker på, og så bliver du præsenteret for din nye nabo. De gik op ad metaltrappen og hen til en celledør, som blev låst op, og inde i rummet rejste en ung mand sig op og kom dem i møde. -Det er Olaf, og det er Eyvin. Betjenten introducerede de to mænd for hinanden. Goddag, goddag, og der blev udvekslet håndtryk. Så forlod betjenten dem. Låste døren, og de var alene.

Eyvin var en lille lyshåret mand i tediverne. Han havde et glad ansigt med smilerynker ved øjnene. Han fortalte, at han sad inde for bilkørsel i beruset tilstand, og lo, da han sagde det. -Du ved, det var en munter aften i godt selskab, og det var blevet sent, og taxa var ikke til at opdrive, så jeg besluttede at tage bilen hjem. Men det skulle jeg ikke have gjort, for politenvar ude, og jeg blev standset, og promillen var tårnhøj. Så jeg kom i fængsel. 2 måneder fik jeg, og jeg har siddet i 14 dage foreløbig. -Hvad med dig, hvad sidder du inde for. Du er dansker, hvordan i hulen er du havnet helt heroppe i Vadsø? Olaf forklarede, at han var taget for at have noget hash i sin taske, som politiet fandt. -Ja, det kan de ikke lide i Norge, og især ikke i Nordnorge. De er meget lovlydige heroppe, så det er ikke det rigtige sted at ryge hash. Nå, men så kom du i fængsel, og hvor lang tid skal du sidde inde? -Det ved jeg ikke endnu, svarede Olaf. Min sag skal først for retten i Vardø, og jeg har ikke talt med min forsvarer endnu, men før jeg kom på hospitalet, fortalte en af de andre indsatte mig, at det ikke var ualmindeligt, at straffen for besiddelse af blot små kvanta af marihuanna kunne give helt op til 2 års fængsel, og jeg blev taget med 30 gram i tasken, så jeg frygter det værste, men håber selvfølgelig, at jeg så snart sagen er overstået bliver overført til Danmark, hvor straffen for samme forseelse allerhøjest resulterer i en bøde. Eyvin så på ham og smilte. - Under alle omstændigheder skal du være velkommen her imin ringe bolig. Jeg har hørt, at du kom på hospitalet på grund af en fængselspsykose, og at du nu er kommet ind til mig som

medfange, for at undgå at du får de samme symptomer igen. Jeg håber vi kan komme ud af det sammen. Du er en rask gut, kan jeg se, så mon ikke det hele nok skal gå. Eyvin viste Olaf, hvor han skulle sove. Der var en sidegang med en seng. Den var adskilt fra hovedrummet med en væg, som ville give Olaf en vis form for privathed. Eyvins seng stod ovre i det modsatte hjørne, og her havde han indrettet sig med et lille bord ved fodenden, hvorpå der var opstillet en hel del bøger. -Vi har et kølerum her i vindueskarmen. Der lægger jeg brød og ost og andre rester, som jeg ikke kan spise ved hovedmåltiderne. Så er der altid lidt at snuppe ind imellem, hvis man bliver sulten. Olaf tog faciliteterne i nærmere øjesyn. Han var glad for skillevæggen, så han kunne ligge både i skygge fra loftlampen og uden at blive overvåget af nogen. Han anbragte sine få ejendele, den store parkajakke, halstørklædet og huen, som havde været hans redning, da han sad oppe i skibets fangekahyt i -10 grader, og lagde blyant og papir på det lille bord ved sin seng. Han kiggede i vindueskarmen, og så et halvt rugbrød og en lille skål smør ligge tæt op til det frosne vindue. Ude gennem tremmerne skimtede han nattehimmelen med det violette nordlys, som bølgede og knitrede, og da han således så, at alt var normalt og godt, og hans følelse for sin medfange var i harmoni med denne, lagde han sig på sin seng og faldt til ro.

-Du læser mange bøger. Olaf havde blundet lidt, men rejste sig, og svingede benene ud over kanten af sengen. Han tog sin hovedpude og lagde den tilrette bag sin ryg, så han kunne sidde mageligt mens han begyndte en samtale med Eyvin. -Ja, noget skal man jo have tiden til at gå med, og jeg spiller også klarinet en gang i mellem. Det håber jeg ikke, du har noget imod? Nej, for søren. Slet ikke. Jeg holder selv meget af musik. Hvilken changer spiller du? Spurgte Olaf. -Mest jazz, men jeg er oprindeligt skolet i klassisk musik, så det spiller jeg også. Ude i friheden spiller jeg i Orkester her i Vadsø. Olaf begyndte at føle sig godt tilpas i Eyvins selskab. Det kunne nok blive hyggeligt, når de nu alligevel skulle sidde inde, at de så havde hinanden at snakke med, og at musik var deres fællesinteresse, tegnede jo godt. -Hvad så med alle disse bøger? Hvad læser du for noget? Eyvin så hen på bøgerne på det lille bord. Så tog han dem over i skødet. - Min helt store interesse er astronomi. Derfor har jeg nogle digre bind omhandlende stjernehimmelen, med alle de forskellige konstellationer og beskrivelser af de enkelte stjerner. Hvor gamle de er og hvor de er placeret i forhold til gasskyer og galakser. Det er meget interessant, og sjovt når man kan placere dem på himlen og følge deres gang året igennem. Olaf var fascineret over sin medfanges angasjement, og rejste sig for at se, når Eyvin bladrede i bogen og viste ham billeder af fjerne stjernetaager og novaer i explosion. -Vi kan jo se ud af vinduet hele døgnet rundt heroppe ved nordpolen. Så vi må kunne følge en del af stjerne-tegnene efterhånden som de bevæger sig forbi, sagde Olaf, og satte sig igen over på sin seng. -Ja, jeg holder nøje øje med firmamentet adskillige gange om dagen. Det giver mig en tryghed at vide, at jeg stadig kan se ud i universet. -Det er sjovt, du siger det, svarede Olaf, for jeg var blevet skruphamrende skør, hvis ikke jeg havde kunnet kigge ud af det lille loftvindue i det gamle fængsel i Tromsø, og se en enkelt stjerne lyse nok så fornøjet. Så følte jeg, at jeg ikke var glemt. At jeg stadig var til stede, og at indespærringen kun var en illusion. Jeg var jo midt i universet, og jeg var i live. Det var nok til, at jeg kunne modstå den bratte overgang til indespærringen uden at blive vanvittig. Eyvin lo over Olafs talestrøm. Så tog han en anden bog frem og holdt den i vejret. -Det er min anden bibel, sagde han. Yoga såmænd. Jeg har i mange år dyrket yoga og har også medbragt min rutine herind i fængslet. Det er en herlig ting, at kunne dyrke, når man ikke har megen plads som herinde i det lille rum. Olaf var helt bestyrtet over sin situation. At få en medfange af den kaliber var rent udsagt et svineheld. -Jeg dyrker selv yoga, sagde han. Måske ikke helt efter reglerne, og er derfor vild efter at få nogle nye øvelser, og få rettet ind på nogle af de ting, jeg foretager

mig. Forstår du, da jeg læste Glasperlespillet af Herman Hesse, blev jeg opmærksom på åndedrættet som fænomen. Har du forresten læst den? Olaf så spørgende på Eyvin. -Nej, det har jeg ikke. Jeg kender godt Hesse, men har ikke læst noget af ham. -Det er også ligemeget, for det der skete var, at jeg gik så dybt ind i min egen vejrtrækning, at jeg triggede nogle centre eller chakra, som medførte at jeg pludselig så mærkelige syner, og min krop begyndte at ryste slemt. Det var derfor jeg kom på hospitalet, og derfor jeg sidder her nu sammen med dig. -Ja, yoga skal dyrkes med omtanke, ellers skal man hellere lade være, svarede Eyvin. -Men nu kan du låne min bog. Den hedder Yoga og Helse, og er skrevet af en inder. Den er meget seriøs og ligetil, så der kan du få hold på de ting du laver. -Det glæder jeg mig til, sagde Olaf. Men ellers er min egen metode den, at lade kroppen selv bestemme hvad den vil, og ikke forsøge at opnå et mål. Blot falde ind i en naturlig rytme, og derigennem befrie sig fra alt det skrald man samler op både mentalt og fysisk. I øvrigt spiller jeg også på fløjte. De lovede mig på hospitalet at skaffe en blokfløjte til mig, og sådan een kommer måske i de nærmeste dage. Det håber jeg ikke, du har noget imod jeg gør? Spurgte Olaf. Eyvin lo, selvfølgelig ikke. Så kan vi sågar måske danne en lille duet. Det vil de sikkert nyde ude på gangen, betjentene og de andre fanger. Han lo igen.

Den følgende tid kom de tættere på hinanden via deres fælles interesser. De stod mange timer foran det tremmebesatte vindue og kiggede stjerner. Med Eyvind bog i hånden kunne de stedfæste mange af de store stjernebilleder. Især Orions bælte og Nordens krone med de store stjerner Arkturus og Betelgeus kunne de ikke blive trætte af at betragte. Og mens Nordlyset bølgede henover himlen og stjernevirvlen oplyste firmamentet, stod de næste religiøst grebet og måbede over universets uendelighed. De var slet ikke berørt af, at de var spærret inde, og blev nærmest irriteret, når fængselsbetjenten bankede på og med skramlende nøgler åbnede den svære dør for at bringe mad eller sengeklæder ind. -Står I nu igen og kigger stjerner I to, sagde han grinende. Men hans spøg prellede af på dem. De var alt for optaget af det de var i færd med.

Eyvin lavede sine yogaøvelser først. Så var gulvet optaget, og Olaf kunne følge med i de basale stillinger, som Eyvin demonstrerede for ham. Når så Eyvin var færdig, var det Olafs tur, og han brugte grundstillingerne som udgangspunkt for sine egne bevægelser. Normalt er Yoga jo en række stillinger eller positioner, man indtager i kortere eller længere tid, men Olaf opfandt en måde, hvorpå de forskellige måder at holde kroppen afløste hinanden i en glidende bevægelse. Han satte sig f.eks. i lotus stilling med begge ben korslagt over hinanden og rygraden rette lodret ud. Så lod han sit åndedræt falde til ro, og lod så kroppen overtage derefter. Nu skete der det, at hans vilje lige så stille ophørte med at være herre over hele hans væsen, og han forsvandt som person og blev en tilstedværende oplevelse uden ønsker eller krav til nogetsomhelst. Kroppen bevægede sig nu helt i sin egen bane, og uden at vide, hvad der skulle ske, måtte han helt overgive sig dens inertie. Han kom til at sidde i de mærkeligste stillinger, som kroppens egenvilje førte ham igennem, og ofte endte det hele med, at han lige pludselig befandt sig selv stående på hovedet op ad celledøren. Der stod han så i en rum tid. En halv time eller så, før han endelig havnede i lig-stilling liggende helt udstrakt på gulvet. Når han vågnede op efter sin daglige yoga, var han som genfødt, og resten af dagen gik med at læse, spise og samtale med Eyvin.

Han stod på hovedet hver dag, og efterhånden som ugerne gik, kunne han godt mærke, at han gennemgik en forandring. En forandring som medførte, at han igen fik syner og fornemmelser, han ikke kunne styre. En aften, han lå på sin seng og var ved at falde i søvn, begyndte hans krops to sider at skille sig ad i forhold til hinanden. Der løb en skærende fornemmelse som af ild fra hans skridt op gennem hans rygrad og mave til hans hals og igennem hans hoved, hvorved han blev delt i to, en venstre og en højre side. Disse to dele var i nogle minutter helt

uafhængige af hinanden, og hans bevidsthed kom i chock, da han ikke vidste, hvilken af de to dele han selv var. Han var totalt spaltet, men dog så meget klar, at han med svag stemme kunne kalde på Eyvind, som kom over til hans seng lige idet han besvime og mistede bevidstheden. Da han vågnede igen lå han atter på hospitalet.

Her blev han indtil retssagen skulle finde sted. Lidt efter lidt kom han sig så meget, at han kunne begynde at gå omkring. Han var svækket, men spaltningen hørte op og en heling og sammensmeltning af hans to sider begyndte. Nu var han i himlen. Alle på hospitalet var venlige og behandlede ham omsorgsfuldt. Han blev venner med sine medpatienter, især en yngre kvinde af samisk afstamning havde han lange samtaler med ude på bagtrappen, hvor det var tilladt at ryge, og hvor de sad og nød hinandens selskab. Mens hun talte studerede Olaf hendes hænder, som var præget af hårdt slid, og som han nød at betragte som var det levende fugle, der flagrede foran hendes ansigt mens hun gestikulerede. Han mærkede en kærlighed til alting, som han ikke havde kendt til før. Hans fod var let og hans handlinger utvungne og frie. Intet af det han gjorde havde et formål udover det at være, og han oplevede hele tiden nye små mirakler finde sted i de simpleste ting. Udenfor var dagene fra at være kulsorte nu begyndt at have lyse timer omkring middag. Himlen sprængtes i et farvevirvar af rosa og orangeguldt der hvor solen, stadig under horisonten langsomt nærmede sig det magiske punkt, hvor den første stråle løber hen over jordskorpen og tænder det hele i brand.

Han sidder i opholdsstuen og er i fuldkommen fred med sig selv. I radioen har de lige spillet hovednummeret fra Jesus Christ Superstar: "Dawn of Aquarius" og han nyder stilheden efter tekstens profetiske ord om den nye tid der skal komme. Helt nede i den modsatte ende af rummet kommer nu en midaldrende kvinde ind. Hun er klædt i samernes traditionelle farverige dragt og bærer den smukke kyse på hovedet. Olaf sidder med lukkede øjne, men åbner dem svagt idet han mærker det andet menneskes ankomst i rummet. En tid sidder de begge bare helt stille uden at noget sker. Så pludselig begynder Olafs øjenlåg at sitre og han føler en stærk opmærksomhed rettet mod kvinden nede i den anden ende af stuen. Han begynder at ryste svagt og øjnene åbner sig helt. Han ser kun kvinden nu. Resten af rummet er tåget og fokus stærkere og stærkere på hende og tilsidst kun på hendes pande. I det øjeblik åbner panden sig og ud strømmer et lys, som samler sig til en slange af glitrende lystråde, der bevæger sig søgende ud i rummet foran hende. Olaf sidder som forstenet. Hele hans krop dirrer af anspændelse. Lysslangen bølgler sig gennem lokalet, søgende fra side til side, men dog mere og mere med kun et mål, nemlig Olaf som sidder der i den modsatte ende. Den snor sig det sidste stykke hen mod ham og rammer ham i hovedet i panden med et smæld, som får hans krop til at hoppe et stykke op i luften. Da han lander i sin stol er det slut. Rystelserne hører op lige så hurtigt som de kom, og han ser atter omgivelserne normalt. Samekvinden ned i den anden ende smiler til ham. Så rejser hun sig stille og forlader rummet, og han ser hende aldrig igen.

Tiden for retssagen nærmer sig. Den skal finde sted i retten i Vardø, og man har tilladt at Olaf får lov til at tage afsted alene sammen med sin forsvarer, som har lovet at passe på ham, så han ikke stikker af. De bliver inlogeret på turisthotellet i Vardø, og Olaf nyder at være ude i det almindelige liv igen. Hans kone nede i Danmark, har fået en god ven som også er journalist på et dagblad i København, til at flyve op og dække hele historien, og om aftenen før dagen, hvor sagen skal for, sidder de tre mænd omkring en flaske whisky, som journalisten har medbragt og drøfter det mulige udfald. -Du bliver frikendt, siger Betten, som forsvarsadvokaten hedder. -De har jo faktisk ingen beviser. Du har aldrig åbnet pakken, det kan de se, da der ikke er dine fingeraftryk. - Det skal du jo sige, svarer Olaf. -Jeg er nu ikke så sikker. I fængslet sagde de, at jeg godt kunne regne med to år. -Helt usansynligt, svarer

Betten. Det eneste problem er vidnerne. De unge mennesker som I havde oppe i lejligheden og ryge. De kommer allesammen til Var. Har fået fri rejse og ophold og det hele af anklagemyndigheden, og de vil måske snakke mere for selv at slippe fri, og det er et problem. -Det er en forrykt sag, siger journalisten. I Danmark var det endt med en trækken på skulderen og måske en bøde på 200 kr, hvis det overhovedet kom så vidt. Det er lovligt at besidde til eget forbrug, og 20 gram falder ind under de regler. Man ryster på hovedet dernede, og vi håber selvfølgelig på, at du bliver sendt tilbage så snart sagen er færdig. -Jeg kunne smutte nu, ikke? Det er Olaf, der stadig nervøs over udsigten til de to år bag tremmer, foreslår at stikke af. Der er ingen fangevogter, kun den ældre forsvarsadvokat, så det ville være nemt nok. Der blot bare det, at de befinder sig allerhelvedes langt oppe i det nordligste Norge tæt på den Russiske grænse, og der går ikke hverken tog eller bus lige udenfor døren. - Det er nok ikke så smart, siger journalisten, da de lidt efter er blevet alene, hvor advokaten har trukket sig tilbage for at være frisk til i morgen. -Hvis du så bliver taget, slipper du nok ikke med betinget fængsel længere. Næh, se at få det overstået, og håb på hurtig hjemsendelse. De drikke et par whisky til, og går så ind i hvert sit hotelrum og sover.

Så kom endelig dagen, hvor Olaf skulle stå ansigt til ansigt med sine anklagere. Dem som havde taget ham til fange en julemorgen, mens han var på vej med sin lille familie ned til Danmark efter et års pligtopfyldende tandlægearbejde højt oppe i det nordligste Norge. Han var ikke spor bange mere. Han vidste, at sagen ville gå som sagen skulle, og alle hans overvejelser om straffens længde ville blive afgjort om kort tid. Så han væbnede sig med tålmodighed og trak vejret dybt, da han sammen med journalisten og Betten trådte ud i den froklare formiddag og gik de få meter over til Vardø tingrett, hvor sagen skulle afgøres overfor dommer og domsmænd. De hang overtøjet i garderoben og gik ind i den store sal. Olaf fik et chock, da han så alle sine unge venner oppe fra Mehamn sidde i en lang række på en bænk et stykke nede til venstre for anklagebænken, hvor han selv blev anbragt af en brysk udseende norsk politibetjent. De var blevet indkaldt som vidne, og så alle meget frygtsomme ud. De ungik at få øjenkontakt med Olaf, og han mærkede straks, at hos dem var der ikke megen hjælp at hente. Han satte sig og ventede. Så kom dommeren og de to domsmænd ind. Alle rejste sig op mens de besteg den høje pult bag hvis udskårne træværk de lidt efter tronedede. De havde sorte kapper og så meget alvorlige ud. Dommeren bankede med en lille hammer på en plade, og så var retten sat. Olaf begyndte at ryste, da de første spørgsmål haglede ned over ham fra anklageren, en tynd skaldet mand med en dødningslignende hvid ansigtshud. - Har du røkt hasjisj, spurgte han. Olafs mund snørede sig sammen. Han var helt tør, og kunne kun ryste på hovedet. -så svar dog, så vi kan høre det, udbrød den skaldede. Olaf fik endelig fremstammet et:- Nej. - Hvoraf kommer det så, at alle disse vidner een efter een fortæller, at de har røkt hasjisj i deres hjem i Mehamn? Olaf forsøgte at fremstamme: - Det var røgelse, vi brændte af. Det må være det, de unge mennesker har antaget for at være hash. Anklageren anmodede nu dommeren om at måtte foretage et forsøg, for at påvise forskellen mellem lugten af hasjisj (som han hele tiden udtalte med stort velbehag og tryk på den hvislende lyd i enden af ordet) og så røgelse. Dommeren nikkede og gav tilladelse til forsøget. Et stearinlys blev tændt oppe på dommerpulten. -Det ser helt hyggeligt ud midt i al denne selvhøjtidelige alvor, tænkte Olaf. Så holdt anklageren en klump hash hen over flammen, og Olaf genkendte straks sin røde libanon. Det må have været den klump, der lå i den famøse realskolebog. Han smilede lidt invendig over hele naiviteten i optrinet. Derefter blev en røgelsepind antændt og både dommer og domsmænd snuste så på skift både til hashen og røgelsen. - Kunne de nu bare blive lidt skæve og give mig en mild dom, fløj det

gennem Olafs hoved. Men der var ingen tvivl. Dommeren udtalte, at man sagtens kunne lugte forskel, og at det ikke kunne være røgelsesduft de unge mennesker havde inhaleret. Vidnerne var blevet afhørt tidligere, og alle havde de ensstemmigt fortalt, hvordan de var blevet inviteret op i tandlægeboligen af Olafs kæreste til the og småkager. Og hvordan de var blevet anbragt på puder på gulvet mens der blev spillet orientalsk musik og piben med hash gik på omgang. Olaf faldt helt sammen. Men det vidste han jo også godt. Han bad derfor, da alt var blevet oprullet, om at måtte blive ført tilbage til hospitalet. Det fik han lov til, og man lovde ham ligeledes, at han kunne blive overført til Danmark så hurtigt som muligt. Til sidst blev dommen læst op. Han fik et halvt års ubetinget fængsel, hvoraf han allerede havde afsonet 71 dage i varetægt. Da han kom tilbage til hospitalet i Vadsø kom han til at ligge på stue med sin forsvarer Betten, der dagen før var blevet ramt af et hjerteslag, og nu lå der med slanger og ledninger ind og ud af sin krop. Olaf følte sig skyldig over mandens tilstand. Havde sagen været et for hårdt pres for ham?

Overlægen på Vadsø sygehus kom en morgen ind på stuen og fortalte, at man havde besluttet at overføre Olaf til Tromsø. Der lå et psykiatrisk hospital med en lukket afdeling, og der skulle han være indtil transporten til Danmark blev i orden.

Det lille indenrigsfly lagde an til landing i Tromsø lufthavn. Solen, som nu var over horisonten, sendte sine stråler ned over byen. Lige inden de mødte jorden så Olaf den pompøse kirke med det pyramideformede tårn, som var byens vartegn ligge og glimte med snekrystaller på taget. Han var lettet over at komme sydover. Væk fra det nordligste Norge, som stadig på den tid lå i halvmørke det mest af dagen. Hernede var foråret begyndt i takt med solens tiltagende magt. Da han steg ud af maskinen mærkede han det straks. Duften i luften af planter og jord. Det var en beruselse for hans sanser, der så længe havde været indespærret i indendørs aktiviteter og tør arktisk luft. Han blev kørt til det store hospitals psykiatriske afdeling, og blev til sin forfærdelse anbragt blandt farlige patienter på en lukket afdeling. Her fik han en seng sammen med en totalt fraværende ældre mand, som da han kom ind øjeblikkelig vendte ham ryggen idet han gav sig til at græde som et lille barn. Olaf ville ikke søge kontakt med manden. Det var alt for svært, tænkte han, og satte sig i en lænestol ved vinduet. Her kunne han se ud i hospitalets have, hvor nogle spurve var ved at gøre sig til gode ved et foderbræt. En sygeplejerske låste sig ind i deres rum, og fortalte Olaf, at denne placering kun var midlertidig. I morgen, når hans papirer var behandlet færdig, ville de flytte ham til den åbne afdeling, da de ikke forventede, at han ville flygte. Han var meget taknemmelig for den beslutning, og gav sygeplejersken hånden, og takkede hende for hendes venlighed. Han var blevet så blød ham Olaf efter alle disse genvordigheder og mystiske oplevelser, han havde været igennem. Han følte en dyb glæde over at være i live, og opfattede alt omkring sig som en gave, han fik. Den næste dag kom han over i et åbent område, hvor det gik op for ham, at han rent faktisk nu kunne bevæge sig frit ud i byen. Han kunne gå en tur på egen hånd. Det var en åbenbaring. Efter al denne pine og lidelse og fordømmelse og domfældelse. Efter alle disse låste døre og vogtere og læger med rynkede bryn, at kunne åbne hovedøren ud til det fri og træde ned ad trappen ned på den sumpede sne, hvor græsset sine steder var ved at titte igennem og ud af lågen ud på gaden med folk og biler som kom forbi. Det var een lang ekstase for ham. Istapperne på hustagene dryppede ivrigt og strittede med lysstråler i flimrende farver. Her og der sås de første spæde spirer af forårsblomster. Krokus og erantis og spurvene pippede og smeltevandet løb under hans støvler. Han gik langsomt og næsten som i søvne ned ad gaden og kom forbi en blomsterbutik. I det store vindue var udstillet kæmpe buketter og i midten stod en stor potte med en lang tyk stilk som endte i en pragtfuld åben blomst i stærke lilla farver. Olaf standsede op. Han mærkede en sær tiltrækning fra denne

blomst. Han gik helt hen tæt på den store udstillingsrude og gik totalt i stå. Som forstenet stod han der, mens blomsten talte til ham. Hans øjenlåg vibrerede mens hans hoved blev fyldt med informationer. Blomsten udsendte en bølge af pulserende lys. Og for hver bølge eller lysekspllosion gik en skælven gennem hans krop. Han stod således og modtog disse meddelelser og blev klar over hvor lidt han vidste om denne verden, og hvor meget han nu forstod om sin egen plads og sin egen stilling. Så gik han langsomt hjem til hospitalet med et stort smil på læben og en lettelse om hjertet, han aldrig tidligere havde følt.

På hospitalet var der en tandklinik som var ubemandet på grund af tandlægemanglen i landet. Hospitalets overlæge kom en dag ind til Olaf og spurgte om ikke han kunne tænke sig at komme lidt igang igen efter de mange måneders lediggang, som han sagde, mens han smilte syrligt. De havde så mange patienter hvis tandstatus var rigtig dårlig, og som derfor havde fordøjelsesproblemer. Hvis nu Olaf kunne arbejde på klinikken og lave de gamle menneaker nogle nye tandproteser, så ville han da blive så forfærdelig glad. Olaf smilte indvendigt. Det var vel en sær indespærring. At gå frit omkring og sågar at komme til at arbejde med sit fag. Han sagde selvfølgelig ja tak, og to dage efter stod han så og tog aftryk til et helsæt proteser på netop den gamle indelukkede mand, han først var blevet anbragt sammen med på den lukkede afdeling. Manden hed Kurt, og han lavede gevaldigt op, da han mærkede at Olaf tog sig af ham. Der udspandt sig en stiltiende pagt mellem dem, der førte til at Olaf kunne få ham til at gøre lige, hvad han ville. Han åbnede beredvilligt munden og lod Olaf tage de ubehagelige aftryk, hvor noget af materialet godt kunne havne et stykke nede i halsen. I løbet af ugen fik Olaf flere patienter, og snart arbejdede han fuld tid på den lille tandklinik. Han fik lavet fem sæt helproteser inden han skulle flyve tilbage til Danmark, og i den tid glemte han helt, hvorfor han i det hele taget var hvor han var. Man kan sige, at han var færdig.

De gav ham nogle beroligende piller, som han dog ikke spiste, før han sammen med en norsk politibetjent blev sat på ruteflyet til Danmark. Han havde sagt, at han sagtens kunne rejse alene, men politiet havde ordre til, at han skulle overleveres til de danske myndigheder af en norsk politimand. Han var jo fri nu. Havde oplevet livet i al sin fylde, og forstod ikke et kuk af det hele. Udleveres. Overleveres. Ordene havde overhovedet ingen genklang i hans hoved. Så landede de i Kastrup og bag den store glasvæg stod hans kone og hans lille datter og tog imod ham. Han græd af glæde over at se dem og var helt vild for at komme ud og kysse og omfavne dem. Men nej. Sådan skulle det ikke være. Han havde været fængslet i 4 måneder og stod til prøveløsladelse, og så kom en dansk politibetjent og meddelte ham, at han skulle i Vestre fængsel. Det var søndag, og ingen overordnet var at få fat på. Den danske betjent så ikke ud til at kunne spøges med. Olaf blev ført ud af en bagdør til en ventende politibil, og uden at få hilst på sin familie, blev han drønet direkte ind til Vestre og sat i en udslidt fangecelle med kun et lille tremmebesat vindue højt oppe i den ene væg. Han sank. Han sank dybt ned i en depression. Han måtte ud. Dether kunne han ikke klare. Det hele ovenpå. Een gang til. Det var sort. Kulsort. Han ringede på betjenten og forklarede, at han led af klaustrofobi og at han kom fra et hospital, så de kunne ikke bare indespærre ham på den måde, men det var søndag, og ingen beslutninger kunne træffes før i morgen, så han måtte overnatte i cellen, hvor han havde de værste mareridt og rullede fra side til side på den hårde briks. Mandag morgen blev han så overført til Vestre fængsels hospital.

-Du skal se her, hvordan man koger vand til sin kaffe! Sagde en lyshåret mand i sengen ved siden af Olafs. Det lille værelse var en del af hospitalet, som hørte til fængslet. Her var Olaf

blevet anbragt, og hans medkammerat var noget af en opfinder. Han havde taget indmaden af en elektrisk pære og stukket det ned i et glas med vand. Fatningen stak op af glasset og en ledning forbandt den med stikkontakten og med en spruttende lyd og små gnister begyndte vandet snart at koge. Manden gnækkede med en hvæsende lyd, som vistnok var latter og: - Voila, så er kaffen klar, sagde han henvendt til Olaf, der så til med forundring. - Jeg spiste glasskår, det er derfor jeg er blevet anbragt her. Man skal ikke sluge dem helt, det er for farligt, bare så man skærer sig i munden, så de ser at det bløder. Så får man 14 dage her, og forplejningen er meget bedre end oppe i cellerne. -Hvad har du gjort, for at komme herved? Spurgte manden. - Jeg skulle egentlig slet ikke være her, svarede Olaf. Det hele er en misforståelse. Men jeg lider af klaustrofob, og derfor kom jeg herved. I dag bliver jeg løsladt. Det har de lovet mig. - Ha, ha, ha, lo manden. Det skal du ikke regne med. Når du først er kommet ind i systemet, så er det svært at komme ud igen. Det kan jeg skrive under på, for jeg har været her i 11 år. Olaf krøb sammen i sin seng. I det samme bankede det på døren og en betjent trådte ind. -Så er det nu, hr, og han pegede på Olaf. Du skal op til kriminalforsorgen. Olaf tog i hast sit tøj på. Sagde pænt farvel til sin medfange, der bare grinende svarede ham: Vi ses igen. Ha, ha, ha.

Han blev sat foran et stort tungt skrivebord, hvor der sad en ældre herre. -Så skal du ud i friheden igen. Du bliver løsladt i dag. Olaf trak vejret dybt af lettelse. - Men husk nu på, at det kun er prøveløsladelse. Du skal opføre dig ordentligt, og ikke komme i karambolage med loven. Det ser ud til, at din straf har været alt for høj deroppe i Norge. Her i landet havde du kunnet nøjes med en mindre bøde. Men det er der ikke noget at gøre ved. Vi undskylder, at du kom i Vestre. Du skulle have været løsladt i lufthavnen, men betjentene fik forkert besked og det var søndag, så vi kunne ikke gøre andet. Nu er du fri. Vi har kontaktet din familie, og de står derude og venter på dig.

Olaf begyndte at græde. Det hele var ligepludselig alt for meget for ham. Han fik sine ejendele og stod så en halv time senere uden for den store port. Lidt nede af stien stod en kvinde med et barn i hånden. Solen skinnede på dem, så de strålede imod ham. Olaf gik derhen.

Moren stod i døren, da de ankom til den store ejendom på Frederiksberg, hvor Mies forældre boede. Hun så strengt på Olaf, og stillede sig ligesom i vejen for ham idet hun sagde: Det var en slem historie. Det gør du aldrig mere, vel? Ryger Hash. Olaf rystede på hovedet. Han var forvirret over modtagelsen. Bag ham stod hans lille datter og holdt sin mor i hånden. Hun skubbede på Olaf, for at få ham til at gå ind, og Moren trådte til side med samme stramme mine. Miriam gik forbi sin mor uden yderligere hilsen. -I kan bo ovenpå i gæsteværelset, sagde moren, og så gik de tre op ad trappen til den afdeling af lejligheden de skulle bo. Det var det hele. De stod lidt og tog hinanden i øjesyn. Så sprang Miriam op mod sin fars ben, og han løftede hende op til sig og holdt hende tæt ind til livet. Mie stod og så på. Han havde endnu ikke givet sin kone et knus. Han satte Miriam ned på gulvet igen, og gik over til Mie. Han ville omfavne hende, men hun und slog sig idet hun sagde: -Vi må se at få vores sengetøj i orden. Så vi kan sove her på gulvet på to madrasser. Miriam kan sove inde ved siden af i det lille gæsteværelse. Der sov hun mens du var i Norge. Hun er vant til at sove alene. Nu går vi ned og får noget mad. Hun henvendte sig til sin datter:- Er du sulten? Det må du være, for du har ikke spist siden i morges tidlig. Olaf stod der og betragtede de to mennesker. Hans "kone" og hans lille datter, som han ikke havde set siden den frygtelige morgen, hvor han blev ført bort af de to betjente i Tromsø. Hele hans bevidsthed var forandret siden den gang. Han vidste ikke længere, hvem han var. Og i bund og grund heller ikke, hvorfor han var lige her i

denne mærkelige familie-situation. Han havde været så langt ude i de fire måneder, der var gået, at han slet ikke havde landkending længere. Det var som var han blevet sat ned på en fjern planet uden overhovedet at vide noget som helst. Kort og godt: han var groggy.

Moren havde stillet op til frokost i den store spisestue med de udskårne egetræsmøbler. Der hvilede en stemning af klaustrofobisk foragt for livets uberegnelighed over hele interiøret. Det udstrålede stabilitet og styrke. Som sagde det:- kom ikke her og tro, du kan lave noget som helst om. Det bliver som det var, uanset hvad du tror, du kan gøre. Olaf frøs og satte sig i en af de fornemme stole med plysbetræk. Miriam satte sig ved siden af ham. Hun så op på ham, grinte lidt, og sagde så:- Var det grimt oppe i fængslet. Mami siger du så spøgelse! I det samme kom moren ind med et fad dækket med overskåren rullepølse. Hun standsede op, da hun hørte barnets spørgsmål:- Det taler vi ikke om! Sagde hun mens hendes øjne skød lyn af indestængt harme. Nu skal vi bare se at komme videre som om intet var hændt. Tag nu hellere noget rullepølse. Hun stillede skramlende fadet ned foran den lille pige, som blev bleg og stille over sin mormors hårde stemme. Olafs kone sad på den anden side af bordet, overfor sin mand og datter. Hun var fjern i blikket. Tog et stykke brød og gav sig til at smøre det. Der var nu helt stille ved bordet. Ude i køkkenet lød høje lyde fra opvaskemaskinen, som var i gang. De spiste i tavshed. Olaf tænkte på sin tid i fængslet, og hvordan han igen og igen havde ønsket sig hjem til sin datter og sin kone, og nu sad han her og var hjemme, og havde det faktisk helt ad helvede til.

Om aftenen da den lille var lagt ind i gæsteværelset, skulle Olaf og Mie i seng. Olaf kom hurtigt af tøjet, mens Mie var i badeværelset og gjorde sig i stand til natten. Olaf krøb ned under dynen på den ene madras, de havde lagt på gulvet. Ved siden af ham lå den anden madras. Den hans kone skulle sove på. Med dynen pænt lagt ud over og med hovedpude magen til Olafs. Døren til badeværelset gik op, og hans kone kom ind. Olaf kiggede op på hende, men hun undgik hans blik. Hun lagde sig forsigtigt ned under sin dyne og lod sit hoved hvile på pudsen. Hun lå på ryggen og Olaf lå på ryggen ved siden af hende. Ingen af dem mælede et ord. Der var helt stille i rummet.

-Hvordan går det? Spurgte Olaf forsigtigt. Det varede lidt før Mie svarede. Så sagde hun:- jeg synes ikke jeg kan kende dig igen. Det er lige som du er blevet en anden. Så sagde hun ikke mere. Olaf vidste ikke, hvad han skulle svare. Han lå bare helt stille ved siden af sin kone og håbede på at et eller andet skulle ske, så de atter kunne blive forenet. Men der skete ikke noget. De lå ved siden af hinanden som to fremmede.- Vi må hellere sove, sagde hans kone.- Ja, det må vi nok hellere, svarede Olaf. Så lå de der ved siden af hinanden. To mennesker, hverken mere eller mindre og faldt efterhånden i søvn i hver sin verden.

Far, far du skal op! Miriam sprang op på Olafs dyne og lagde sig tæt ind til ham. Olaf drejede hovedet for at se om Mie stadig sov, men madrassen var tom. Hun var stået op allerede. -Du er da en lille djævel, sådan at vække mig på den måde, sagde Olaf og krammede sin datter tæt ind til sig. - Hvor er Mie henne? Spurgte han. -Hun er vist nede i køkkenet hos mormor, sagde den lille. Mormor er sur på dig fordi du har været i fængslet. Hun udtalte ordet med forlængelse af sidste stavelse. - Hun siger, at vi ikke må sige det til nogen. Hvorfor må vi ikke det? Er det rigtigt, at du så spøgelser og sådan noget? Det siger Mie. Hvad var det for nogle spøgelser? Miriam rykker tættere på sin fars ansigt. -Sig mig det så! Hvad var det for nogle spøgelser?

Olaf rejste sig op i sengen og tog sin datter på skødet. Så begyndte han: - Først og fremmest, så var det ikke min skyld, at jeg kom i fængsel. Det var ham tyven, der stjal min taske på

båden, da vi skulle hjem. Miriam sætter sig rigtig godt tilrette på sin fars skød i spændt forventning om, hvad han nu vil fortælle. - Men når det nu skulle være, så var det ikke så galt endda, for i fængslet mødte jeg ting og sager, som man ellers ikke ville møde. Først og fremmest mødte jeg stjerner. Miriam ser spørgende på ham: Stjerner? -Ja stjerner. Men ikke sådan nogle man ser almindeligt. Nej de var meget, meget større. Ligesom sole allesammen. Og rundt om solene kredsede der mange planeter igesom vores jord, og her kom spøgelserne og boede og blev til rigtig levende mennesker, bare helt anderledes end os. -Hvordan anderledes? Spurgte Miriam. I det samme kom Mie op ad trappen. Hun var fuldt påklædt. Hun gik hen og løftede sin datter op fra farens skød. Miriam pev: Han er lige ved at fortælle mig en historie. Vent lidt! Men Mie ville ikke vente. Hun så irriteret på Olaf: Mormor har lavet dejlig morgenmad. Du må hellere komme op og ned og spise, ikke? Olaf nikkede og stod så op.

Så sad de da der i mormor og morfars fine stue og spiste morgenmad, som mormor med påtaget venlighed gik frem og tilbage og serverede.

-Hvor skal I hen nu, spurgte mormor. - Jeg ved det ikke, svarede Olaf. - Den stilling, jeg havde i Struer er taget af en anden tandlæge, så jeg tror vi tager over til Anne på Bornholm. Hun har inviteret os, og vi kan bo på hendes gård, indtil vi har fundet ud af, hvad vi skal gøre af os selv. Mormoren rystede på hovedet. - Tror I, at det er klogt. Det var jo derovre det hele startede med alle de langhårede hippies? Mie brød ind: -Det bliver jo kun for en kort tid, indtil Olaf har fundet noget. Har fundet en tandlæge, han kan arbejde hos. -Tror du overhovedet, der er nogen der vil ansætte ham. Nu hvor sagen har været bragt i aviserne? Spurgte mormoderen. - Det skal vise sig, svarede Olaf lidt irriteret. - Nu går jeg i hvert fald ind og ringer rundt til tandlæger, som søger en assistent. Så får vi se, hvad de svarer. Og så gik Olaf ind til telefonen, mens Mie og Miriam spiste færdig.

-Hallo er det tandlæge Albertsen? Olaf havde en tandlæge som var klinikchef i skoletandplejen i Ryovre i Jylland i røret. -Ja, hvad kan jeg hjælpe med? -Jo, mit navn er Olaf, og jeg søger stillingen som tandlæge på din klinik. Jeg har været skoletandlæge før oppe i en lille bygd i Nordnorge som hedder Mehamn, og jeg er nu kommet tilbage til Danmark efter et års ophold deroppe. Jeg er gift og har en lille datter på 3 år. Der lød en rømmen i røret. Så blev der en lang pause, hvor Olaf kunne høre, at der blev lagt en hånd over mikrofonen. Det rumlede lidt, så kom personen tilbage: -Vi har jo fulgt lidt med hernede, sagde han, og jeg bliver nød til at spørge: Sig mig, det er vel ikke dig, der blev taget af det norske politi for narkotika? Olaf blev bleg, men fattede sig: Jo, det er rigtignok mig, der er tale om, men det drejede sig altså ikke om narkotika, men kun om en lille portion marihuana. Der blev helt stille i telefonen. Så svarede skoletandlægen: Du tror da ikke, at vi vil ansætte en narkoman i skoletandplejen. Du kunne komme til at påvirke børnene i en uheldig retning. Nej, der sætter jeg grænsen, men tak for opringningen. Og så smækkede han røret på.

Olaf sad og så lidt frem for sig. Så greb han igen røret og ringede til en ny tandklinik, hvor de søgte assistance. -Hallo, det er "Det glade smil" hvad kan jeg hjælpe med? Det var en ung pige, som tog telefonen. - Jo, altså kom det lidt hakkende fra Olaf. - I søger en tandlæge, ikke? Han præsenterede sig - Jo, jeg kalder lige på chefen. Lidt efter kom en kvinde i røret. - Hører jeg ret, er det den Olaf Møllehjuul, som fornylig blev nævnt i Extrabladet som "Hashtandlægen" ? Olaf sad som på nåle nu. Han svarede hæst:- Det var altså ikke hash. Det var marihuana. -Jeg er ligeglad, hvad det var. Sådan een skal vi i hvertfald ikke have her på min klinik, og så smækkede hun også røret på. Olaf var flad. Og træt ovenpå hele denne syge hjemkomst. Miriam kom hen til ham. Hun var færdig med at spise. Ude i køkkenet stod Mie og

mormoderen og ryddede op. De talte dæmpet sammen i en indforstået tone, som irriterede ham. Han tog sin lille datter op på skødet. Så spurgte han hende: -Hvad siger du til, at vi tager færgen til Bornholm i aften. Så kan vi besøge Anne, du ved, hun har heste og høns og vi kan gå lange ture i skoven lige uden for hendes gård. Hvad siger du til det? -Hurra råbte Miriam og faldt sin far om halsen. Vi skal til Bornholm! Hurra!

